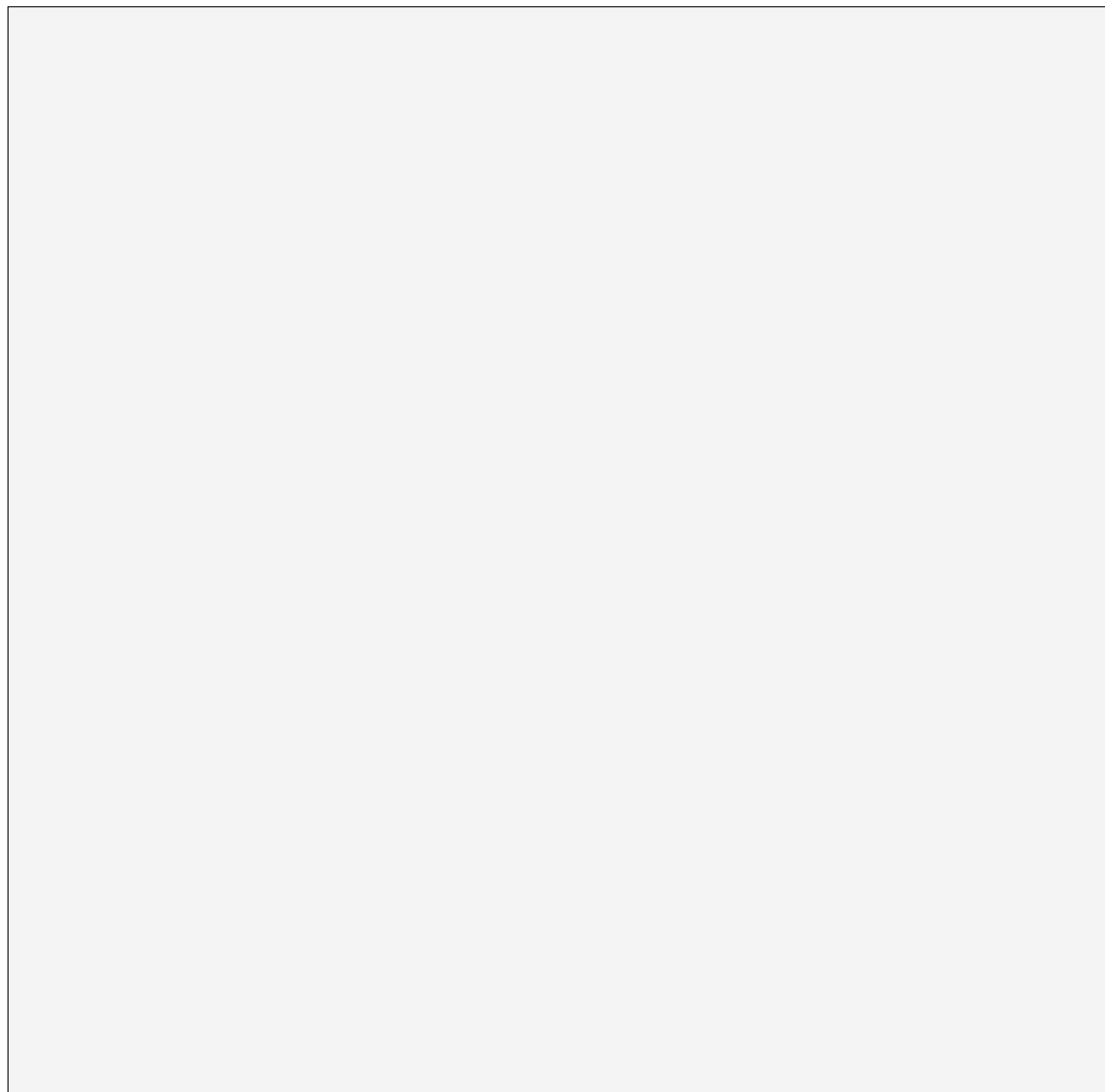

22. ČÍSLO / III. ROČNÍK

4,- Kč

28. KVĚTEN 1995

CÍL MISIJNÍ ČINNOSTI

(PROMLUVA JANA PAVLA II. PŘI GENERÁLNÍ AUDIENCI 10.5. 1995)

Sk 28,28-31

1. Pokračujeme v úvaze, započaté minulou katechezí, týkající se námitek a pochyb o hodnotě misijní činnosti a zvláště o jeho evangelizačním zaměření. Vyskytli se i takoví, kteří chtěli vysvětlovat misijní činnost jako pokus vnutit jiným své předsvědčení a volby, v rozporu s určitým moderním duchem, který se chlubí absolutní svobodou myšlení a osobního svědomí jako nějakou definitivní vymožeností.

Podle tohoto názoru by měla být evangelizační činnost nahrazena mezináboženským dialogem, který by spočíval ve výměně názorů a informací, jimiž by každá strana dala poznat své „krédo“ a obohacovala své myšlení, aniž by se nějak starala o to dojít k nějakému závěru. To by mělo vést křesťany k tomu, aby se zřekli úsilí uvádět nekřesťany na cestu evangelia, aby o něm nemluvili ani aby nijak nenapomáhali k obrácení a nevedli je k tomu, aby se dali pokřtít. Tak prý by byla respektována cesta spásy u každého podle jeho vlastní výchovy a náboženské tradice (sr. Redemptoris missio, 4).

2. Avšak takové pojetí se jeví jako neslučitelné s Kristovým příkazem apoštolům (sr. Mt 28,19-20; Mk 16,15), předaným církvi i s autentickou eklesiologií, na kterou se odvolával 2. vatikánský koncil, aby ukázal nepochybnou nutnost misijní činnosti. Jde o některé základní pravdy: Bůh chce spasit všechny; Ježíš Kristus je „jediný prostředník“, který „dal sám sebe jako výkupné za všechny (1 Tim 2,4-5), takže „v níkom jiném není spásy“ (Sk 4,12), proto je nezbytné, „aby se k němu obrátili všichni, kdo ho poznali z kázání církve a do něho a do církve, která je jeho tělo, se začlenili křtem“ (Ad Gentes, 7).

Koncil se odvolává na slova Ježíše Krista o nezadatelném misijním úkolu svěřeném apoštolům. Když jim kladl na srdce nezbytnost víry a křtu (sr. Mk 16,16; Jan 3,5), zároveň potvrdil úlohu církve, do níž je nutno vstoupit a vytrvat v ní, jestliže se člověk chce spasit (sr. AG, 7): Tato nezbytnost víry přijaté na základě kázání církve, v řádu spásy, není pouze teologickou dedukcí, nýbrž je učením, které zjevil Pán. Z něho vyplývá naléhavost misijní činnosti pro

hlásání evangelia a udílení křtu, který zajišťuje vstup do společenství církve. Toto tradiční učení církve odhaluje bezdůvodnost a povrchnost relativistického a irenistického postoje vzhledem k cestě spásy v nějakém jiném náboženství, než jaké má základ ve víře v Krista.

3. Není pochyb, že se má věřit v existenci tajemných cest Božího plánu spásy pro ty, kteří bez vlastní viny nemohou do církve; nicméně se nesmí ve jménu těchto cest zpomalit nebo opustit misijní činnost. Koncil k tomu říká: „I když Bůh může lidi, kteří bez své viny nepoznali evangelium, cestami, jež on sám zná, přivést k víře, bez níž se mu nelze líbit (Žid 11,6) přece je uloženo církvi jako povinnost (sr. 1 Kor 9,16), a je to její svaté právo, aby hlásala evangelium. A proto misijní činnost — dnes jako jindy — zachovává svou plnou platnost a nutnost“ (AG, 7).

4. U „platnosti a nutnosti“ misijní činnosti koncil především vysvětluje eklesiologické důvody, týkající se vnitřního života církve. „Touto činností Kristovo mystické tělo neustále sbírá síly k svému vlastnímu vzrůstu a usměřňuje je“ (sr. Ef 4,11-16). Členové církve „puzeni láskou, kterou milují Boha, touží dělit se o duchovní statky jak přítomného, tak budoucího věku se všemi lidmi“. Bohu je vzdávána plná sláva, neboť díky oné činnosti „lidé vědomě a bezvýhradně přijímají jeho dílo spásy, které dovršil v Kristu“. Tak se uskutečňuje Boží plán, kterému se zasvětil Kristus, aby totiž „vytvořil z celého lidského pokolení jediný Boží lid, aby ho začlenil do jednoho Kristova těla a z něho vybudoval jediný chrám Ducha svatého“ (AG, 7).

Misijní činnost plně odpovídá plánu Stvořitele, který zdůraznila patristická tradice, na niž se odvolává 2. vatikánský koncil. Splní se, „až všichni, kdo mají účast na lidské přirozenosti, znovuzrození v Kristu skrze Ducha svatého, společně budou nazírat na Boží slávu a budou moci opakovat: „Otče náš“. Ale zároveň evangelizace „vyhovuje tužbám všech lidí“ (AG, 7), kteří víceméně vědomě a dalo by se říci instinktivně hledají Boha, bratrskou svornost, mír, věčný život. Misijní činnost míří právě k tomu.

5. Mezi základní touhy člověka, kterému misijní činnost církve přináší světlo Kristova zjevení, je poznání pravdy o něm samém a o jeho vlastním osudu. Koncil říká: „*Tim, že církev učí znát Krista, zjevuje lidem opravdové postavení a plnou pravdu o jejich povolání, že je totiž Kristus počátek a vzor tohoto obnoveného lidstva, prvorozmítného bratrskou láskou, upřímností a duchem pokoje, po němž všichni touží. Kristus a církev, jež o něm vydává svědectví kázáním evangelia, se přenášejí přes každou různost rasy a národnosti, a tak se nikde a nikdy nemohou považovat za něco cizího*“ (AG, 8).

A zde je potřebí opakovat, co už jsme vícekrát zdůraznili: **pravda evangelia není vázána na zvláštní národ nebo kulturu; Kristova pravda osvěcuje každého člověka bez rozdílu tradic nebo ras.** Z tohoto důvodu je nezbytné, aby byla hlášána celému lidstvu: „*Kristus je pravda a cesta, která se otevírá všem hlásáním evangelia*“ (AG, 8).

6. Dnešní zamyšlení můžeme uzavřít tvrzením, že i v naší době má plnou platnost misie a misijní činnosti jako výtečná konkretizace poslání církve hlásat Krista — vtělené Slovo, Vykupitele člověka. Vždyť prostřednictvím misijní práce církve aplikuje spásonosnou moc Pána Ježíše na celistvé dobro člověka, v očekávání a přípravě na jeho nový příchod na svět, v eschatologické plnosti Božího království. O misionářích lze opakovat i dnes, což se říká o Pavlovi, který přišel do Říma jako misionář: „*Od rána do večera k nim hovořil a vydával svědectví o Božím království. Přesvědčoval je o Ježíšovi*“ (Sk 28,23). V úryvku ze Skutků apoštolů jde o setkání s bratry židovské obce v Římě. Tehdy „*jedni se dali přesvědčit, druzí nechťeli uvěřit*“ (Sk 28,24). Apoštol však udělal definitivní rozhodnutí: „*Vězte, že tato Boží spása byla poslána pohanům. A oni ji přijmou*“ (Sk 28,28).

Můžeme říci, že toho dne začala v Římě, v domě, který si Pavel pronajal, nová etapa vývoje dějin křesťanství: dějiny víry, civilizace, a evangelních hodnot, stále bohaté a plodné pro dobro lidstva.

Radio Vaticana

MYŠLENKA NA NEDĚLI

Slovo na neděli.
(7. neděle velikonoční C)

VELEKNĚŽSKÁ MODLITBA

Úvaha nad 17. kapitolou Janova evangelia.

**„Aby láska, kterou jsi mě miloval, byla v nich, a také já abych byl v nich“
(J 17, 26)**

Tato neděle je nedělí velikého očekávání. Vstup s pokorou a posvátnou úctou do horní místnosti, kde jsou kolem Panny Marie shromážděni všichni Ježíšovi přátelé. Čekají zde po Ježíšově návratu k Otci na příchod slíbeného Utěšitele. Jejich modlitby se spojují s modlitbou, kterou právě zde Ježíš přednesl svému Otci v předvečer svého utrpení. Mají ji všichni nejen v živé paměti, ale i v horoucím srdci. Rádi ti připomenou každé její slovo.

Ježíš vložil do své modlitby celou vroucnost svého božského i lidského srdce. Poznáváš jasně, že mu šlo o všechno. Jeho poslání, které stálo před svým vyvrcholením, se naplní jedině tehdy, jestliže se obnoví jednota mezi Bohem a lidmi. Tato jednota je plodem pravdy a lásky. Tato jednota bude ovšem nadále záviset na jejich svobodě.

Když se Ježíš modlí za své učedníky, modlí se i za tebe. Prosí Otce, aby tě posvětil v pravdě. Jeho prav-

da spočívá také v tom, že máš být ve světě, ale nejsi z tohoto světa. To, čím se máš řídit, není svět, nýbrž slovo věčného Otce. Abys to slovo přijal, Ježíš obětoval sám sebe. Podřídil se plně vůli Otce a prosí jen o jedno: abychom se my, kteří jsme přijali jeho slovo a skutečně mu uvěřili, spojili v dokonalé jednotě. To není jednota vynucené uniformity. Je to jednota lásky, která ztotožňuje milujícího s milovaným. Tuto pravdu o lásce, na kterou svět zapomněl, protože se vzdálil od Boha, chce mu Bůh přiblížit na přesvědčivém příkladu těch, kteří uvěřili. Proto potřebuje, abys byl ve světě. Ale tvé srdce nesmí patřit světu. Svět rozděluje, staví hráze, plodí sobecké sváry, zášť, nevraživost a nenávisť. Boží láska smiřuje, spojuje, sjednocuje, vytváří jednotu, která je obrazem jednoty trojjediného Boha. Aby i svět uvěřil, že jde o dílo Boží lásky, musí být tato jednota dokonalá.

Ježíš ti vložil do rukou ovoce své vykupitelské oběti. Nyní záleží zcela na tvém svobodném rozhodnutí. Chceš-li se dobrovolně posvětit jako on, abys byl se svými bratřími jedno, jako on je v Otci a Otec v něm, naplní tě stejná láska, jakou jej miluje Otec, a ty můžeš tak uvést ve známost jeho Jméno a jeho slávu. Nebude-li se světu dostávat tohoto živého svědectví jednoty v lásce, zůstane ve tmě.

Ježíšovým učedníkem nemůže být nikdo sám o sobě. Podstata křesťan-

ství je v dokonalém společenství lásky, která se osvědčuje v jednotě. Každé naše rozdělení je pohoršením pro svět. Každé naše rozdělení je zradou na našem nejbyťostnějším poslání: být obrazem dokonalé jednoty, která panuje v Bohu. Každé naše rozdělení svědčí o naší neochotě posvětit sám sebe, aby ti druzí mohli být posvěceni v pravdě.

V této době velikého očekávání obrať veškerou svou pozornost ke zkoumání vlastního svědomí. Teď není čas soudit ty druhé. Jestliže nepoznávají z tvého nedostatečného posvěcení a sjednocení Otcovu pravdu, odpovědnost neleží na nich, ale na tobě.

Čím více poznáváš svůj dluh, tím více důvodů máš k tomu, aby ses obrátil na Marii, která se nejdokonaleji posvětila a sjednotila se svým Synem i s jeho učedníky. I proto je zde s Ježíšovými přáteli. Předlož jí svůj případ a udělej všechno, cokoliv ti řekne. Duch Boží, z jehož moci v Mariině lůně začal klíčit život věčného Slova, má moc i v tobě dokonat veliký zázrak proměny. Ale musíš mít radostnou ochotu říct jako Maria „Staň se!“ Tam dole proudí nic netušící lidé, kteří nic neví o Kristu, a přece po něm touží.

Budeš dlouho váhat?

Bratr Amadeus

K svátku Navštívení Panny Marie

Obvykle vidíme zvlášť v tajemství Navštívení činnost k následování, jako by Maria vykonala tuto návštěvu, aby nám byla příkladem, a zapomínáme, že je v povaze Panny navštěvovat a že se to dokonce pro ni stalo funkcí, navštěvovat lidi. Jako bychom byli pro ni přítelem, blízkým příbuzným, přichází k nám často na návštěvu.

Navštívení je provždy svátkem oné úplné oddanosti, která hýbe Mariiným srdcem od té chvíle, kdy ví, že je Matkou Ježíšovou; začíná nesčetnou sérií „navštívení“, kterou neukončí, pokud bude na zemi jediný člověk. Její oslava a úžasné rozšíření mateřství vůči všem, kteří se narodí z jejího Syna, dodají Marii nekonečný počet příbuzných k navštěvování, prostě pomáhat přítomností

zcela pokornou, která ji charakterizuje. Maria nás přichází navštívit s Ježíšem, ukrytým v sobě, aby nám pomáhala v našich nejnaléhavějších potřebách, v každodenních, řekl bych „nejdomáctějších“, potřebách pracovních, v povinnostech stavovských, v našich vztazích. Maria nás navštíví, a my jsme na ni možná ani nepomysleli. Navštěvuje nás často, denně. To je nejhlubší, nejpravdivější smysl tohoto svátku: Svátku nesčetných návštěv, zcela prostých, zcela osobních, pravda vůči nám, návštěv, které Maria v našich životech násobí v každé chvíli, v každé obtíži. Tohle není zbožná myšlenka, ale obdivuhodná realita. V povaze Mariině je „navštěvovat“. Navštěvuje, poněvadž nosí Ježíše, poněvadž jsme s ním spřízněni a poněvadž jí potřebujeme.

Maria je přítomna v našem životě: ona zná, vidí, dělá si starost, miluje, prosí, zasahuje. Je to její způsob navštěvovat nás. Navštívení dává této Mariině přítomnosti důvěrnější rys, velmi lidský: chce pomáhat tak diskrétně, že se nebude vědět, že to je ona, že ani nepostřehneme, že nás Maria navštívila! Nezačala tím dnes; co jsem vám právě řekla, má vám odhalit skutečnost. Ne, nezačíná nás navštěvovat, neboť ona to dělala vždycky, aniž čekala, že jí poděkujete. Nevěděli jste to? Možná, že dnes začnete být trochu pozornější a budete se snažit přijímat Mariiny návštěvy vědoměji, po nich toužit, čekat je, a někdy jim být přítomni v hlubinách svého srdce, s okouzlením a s pocitem nekonečné vděčnosti.

Alžběta od Nejsv. Trojice

SVATÝ JUSTIN-FILOSOF, OBRÁNCE PRAVÉ VÍRY

Justin, filosof a mučedník, pocházel z řecké pohanské rodiny v samařském městě Sichemu, které se stalo součástí římské provincie Sýrie (od r. 63 př. Kr.)

Rodiče ho poslali studovat řeckou filosofii do Malé Asie. Stalo se tak v pohnuté době, kdy celá židovská Palestina se vzbouřila k poslednímu povstání proti římským dobyvatelům. Justin měl v Malé Asii klidné zázemí, kde se mohl klidně věnovat stoické i aristotelské filosofii a později studiu nauky matematika a filosofa Pythagora. Nejvíc si však oblíbil Platóna, u něhož hledal odpověď na otázku po smyslu života. Aby rychleji v moudrosti pokračoval, vyhledával samotu a důkladně rozvažoval, co v platónské škole slyšel.

Když se jednou procházel po mořském břehu v Efezu, setkal se s neznámým starcem, který v něm vzbudil zájem o Starý zákon, odkázal ho na starozákonní proroky a na Krista. Toto setkání ho přivedlo k dalšímu hledání, a pak k přijetí křesťanské víry. Křest přijal kolem r. 135. Ani potom neodložil plášť filosofa, dále chodil do filosofické školy, hledal teologické prameny a pátral po všech informacích o křesťanství. Především studoval Nový zákon.

Učinil první pokus o syntézu teologie s filosofii. Po vzoru platónských dialogů napsal Rozhovor s židem Trifónem, v němž vypsál svůj životní příběh a snahu o správnou cestu. Aniž by zastával nějaký církevní úřad, slovem i písmem hájil křesťanskou víru proti pohanům, židům i zbloudilým křesťanům, kteří do věrouky vnášeli nesprávné názory. Kromě uvedeného Rozhovoru zanechal po sobě dvě Apologie.

Působil v Efezu a později v Římě, kde založil vlastní filosoficko-teologickou školu. Jeho žákem byl i Tatian z Mezopotámie, asi o dvacet let mladší než Justin. Svým stěžejním dílem Proslov k Řekům se staví kriticky k řecké filosofii, zvláště k učení o třídích a národnostních předělech ve společnosti. V práci Diatessaron pokusil se uvést v soulad evangelia sv. Matouše, Marka, Lukáše a Jana.

Věrnost zjevené pravdě převyšovala obecnou Justinovu lásku k moudrosti. Necouvl před smrtí, kterou mu určilo pohanské velkoměsto jako trest za to, že neobětoval k císařové počtě. Před 1830 lety, v r. 165 byl s šesti dalšími křesťany v Římě popraven (štat). V přítomnosti soudce Rustika vyznal statečně svou víru v Ježíše Krista a podobně před popravou učinili další odsouzení. Svátek sv. Justina si připomínáme 1. června.

Stanislav Zeman

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY

ČERVEN 1995

1) úmysl všeobecný

Nemocní.

Ať nemocní prožívají své spojení s tajemstvím Kristova Kříže a Zmrtvýchvstání.

2) úmysl misijní

AIDS.

Ať věřící konkrétními kroky přispívají svou pomocí k problému AIDS.

Liturgická čtení v týdnu

Neděle 28. května 7. neděle velikonoční	- 1. čt.: Sk 7,55-60 Ž: 97(96),1+2b.6+7c.9 odp.: 1a+9a 2. čt.: Zj 22,12-14.16-17.20 Ev.: Jan 17,20-26
Pondělí 29. května ferie	- 1. čt.: Sk 19,1-8 Ž: 67,2-3.4-5ac.6-7ab odp.: 33a Ev.: Jan 16,29-33
Úterý 30. května nez. pam. sv. Zdislavy	- 1. čt.: Sk 20,17-27 Ž: 67,10-11.20-21 odp.: 33a Ev.: Jan 17,1-11a
Středa 31. května svátek Navštívení Panny Marie	- 1. čt.: Sof 3,14-18 nebo Řím 12,9-16a Ž: Iz 12,2-3.4bcd.5-6 odp.: 6b Ev.: Lk 1,39-56
Čtvrtek 1. června památka sv. Justina	- 1. čt.: Sk 22,30; 23,6-11 Ž: 15,1-2a+5.7-8.9-10.11 odp.: 1 Ev.: Jan 17,20-26
Pátek 2. června nez. pam. sv. Marcelina a Petra	- 1. čt.: Sk 25,13-21 Ž: 102,1-2.11-12.19-20ab odp.: 19a Ev.: Jan 21,15-19
Sobota 3. června pam. sv. Karla Lwagy a druhů	- 1. čt.: Sk 28,16-20.30-31 Ž: 10,5.6+8 odp.: srv. 8b Ev.: Jan 21,20-25
Sobota 3. června večer vigilie Seslání Ducha svatého	- 1. čt.: Gn 11,1-9 nebo Ex 19,3-8a.16-20b Ži 104(103), 1-2a.24+35c.27-28.29bc-30 odp.: srv. 30 2. čt.: Řím 8,22-27 Ev.: Jan 7,37-39

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne	28. 5.	29. 5.	30. 5.	31. 5.	1. 6.	2. 6.	3. 6.

Antifona	642	642	1768	1378	1708	642	1692
Žalm	783	784	783	783	786	785	786

Ranní chvály

Hymnus	642	642	1376	1378	1708	642	1693
Antifony	654	1046	1062	1379	1092	1107	1123
Žalmy	1030	1046	1062	813	1093	1108	1124
Kr. čtení a zpěv	654	658	1770	1380	1710	670	1694
Antifona k Zach. kantiku	655	658	1376	1380	1385	670	1694
Prosby	655	658	1771	1380	1711	671	1694
Záv. modlitba	655	659	1377	1381	1385	1386	1386

Modlitba během dne:

Hymnus	643	643	643	643	643	643	643
Antifony	643	643	643	643	643	643	643
Žalmy	1035	1051	1067	1081	1097	1113	1128
Krátké čtení	655	659	662	1381	668	671	674
Záv. modlitba	655	659	662	1381	668	671	674

Nešpory: SO

Hymnus	641	641	641	1377	1660	1714	641	641
Antifony	652	656	1056	1072	1382	1102	1118	676
Žalmy	1025	1040	1057	1072	1661	1102	1118	676
Kr. čtení a zpěv	652	656	660	1777	1382	1717	672	678
Ant. ke kant. P. M.	653	657	660	1377	1383	1385	673	678
Prosby	653	657	660	1778	1383	1718	673	678
Záv. modlitba	655	655	659	1377	1381	1385	1386	679

Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260	1238
-----------	------	------	------	------	------	------	------	------

Mariánské oázy

NEJSTARŠÍ MARIÁNSKÁ OÁZA NA MORAVĚ V ŽAROŠICÍCH

Nejstarší místo mariánského kultu na Moravě je lokalita nazývaná „AD THAUMATURGAM“ (Kaple u Divotvůrkyně). Leží na úpatí pohorí Ždánický les, který je dodnes bohatý na rozsáhlé lesy, 2 km severně od Žarošic, 12 kilometrů západně od města Kyjova na jižní Moravě.

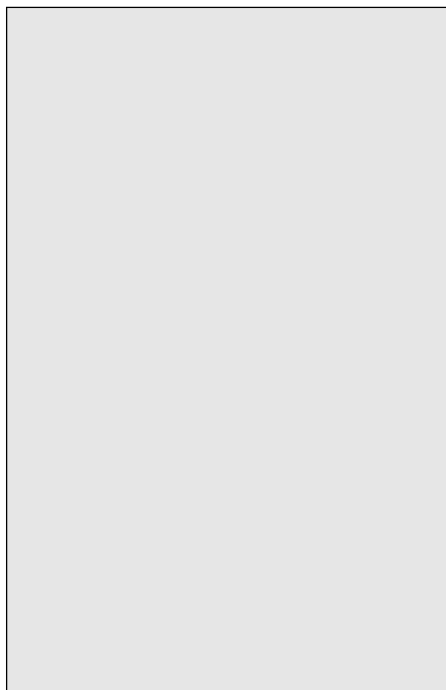
Podle Jana Středovského („Moraviae historia“) a dle Martina Vaňka spadají počátky mariánského kultu v místě Ad Thaumaturgam daleko do předcyrilometodějských dob.

Až do 2. poloviny 5. století zde žili germánští Markomané. K nim přicházeli misionáři z dnešního Rakouska a mnohé Markomany získali pro křesťanství. Ve druhé polovině 4. století markomanská královna Fritigilda, manželka Gabina VII. a křesťanka, poslala poselstvo do Milána k tamějšímu arcibiskupovi sv. Ambrožovi (+ 397). Poselstvo předalo dary a vyřídilo prosbu královny o hlubší poučení. Světec jí poslal vlastnoručně psané poučení (dnes bychom řekli malý, ručně psaný katechismus), kněze, a také sošku (podle jiných pramenů obraz) Panny Marie s výzvou, aby královna Fritigilda a její lid Pannu Marii uctívali.

Fritigilda nechala postavit pro sošku kapli a sama často chodila Matku Boží uctívat. Od 2. poloviny 5. století začínají Markomané odcházet a jejich místo zaujímají slovanští Moravané. Markomani s sebou odnesli mariánskou sochu a Moravané, jako pohané, se o kapli nestarají.

Po r. 863 sv. Cyril a Metoděj na svých misijních cestách po Moravě kapli a mariánskou oázu obnovili.

Avšak mnoho válečných bouří navštívilo Moravu. Zničen byl r. 907 Velehrad, vymazána byla z mapy

Evropy tato slovanská říše, pobořena byla i kaple. V ústním podání se však pevně udržela tradice o mariánské kapli pod Ždánickým lesem.

Na tuto tradici navázali velehradští cisterciáci a v 1. polovině 13. století postavili na místo zchátralé kaple kostelík s více než metr vysokou mariánskou sochou z lipového dřeva, zhotovenou v jejich velehradském klášteře v klášterních dílnách. Těsně před r. 1315 budují farní kostel a velkou farní budovu. Poutníků bývalo velmi mnoho.

Ke konci třicetileté války, v roce 1645, byl poutní kostelík švédskými vojáky pobořen a Mariina socha byla pohozena. Našel ji mladý zbožný rolník z Archlebova Josef Němec a odnesl ji v putně na zádech do svého domu. Tento výjev je hlavním motivem vyobrazení na poutních obrázcích.

Když mírem vestfálským r. 1648 byla ukončena třicetiletá válka, byla ihned mariánská svatyně obnovena. Josef Němec donesl zase v putně na zádech Mariinu sochu, a ta byla umístěna na hlavní oltář obnovené svatyně.

V letech 1694 až 1706 byl malý poutní kostelík přestavěn, ale císař Josef II. r. 1784 poutní svatyni i rezidenci prohlásil za nepotřebné a nařídil oboje zbořit. Jen mariánskou sochu rozkázal před zbořením přenést do farního kostela do Žarošic. Dnes je ono místo označeno sloupem, na kterém je obraz Josefa Němce, jak nese v putně na zádech Mariinu sochu, a pod obrazem je nápis: Tady naproti stával původní chrám Panny Marie Žarošické, který byl zrušen roku 1784.

Jak rezidence s mariánskou svatyní vyhlížela před svým zbořením, uchovalo se na rytině, kterou v roce 1747 pořídil umělec Klauber z Prahy.

Po přenesení sochy Panny Marie do žarošického farního kostela v roce 1785 začali poutníci chodit sem a tak se z farního kostela stal poutní chrám.

V roce 1797 farní kostel vyhořel, ale milostná socha byla zachráněna. Poutě se konaly zatím v upravené kůlně. V letech 1800-1801 postavili farníci nynější poutní kostel. Na jeho stavbu použili materiál ze starého kostela a rezidence na Silničné.

Hlavní poutní den je v sobotu a v neděli po svátku Narození Panny Marie (po 8. září). To je ona známá ŽAROŠICKÁ MARIÁNSKÁ SOBOTA, kdy se vzpomíná, jak 11. září 1785 byla do žarošického farního kostela přenesena Mariina socha.

Zvláštností Žarošic je rázovitý poutní ceremoniál. Je starobylý a obsahuje modlitby a zpěvy. V r. 1942 byl vydán knižně jako „Rádostná cesta ke Staré Matce Boží Žarošické“. Autorem je Antonín Kolek, který všechny zpěvy i modlitby sesbíral, uspořádal a doprovodil notami. Melodie přehlédl národní umělec, profesor Josef Veselka. Všechny zpěvy i modlitby pocházejí z 18. století.

Také dnes na farním úřadě v Žarošicích naleznete mnoho dopisů, ve kterých poutníci děkují Panně Marii za různé formy pomoci. Proto ty četně navštěvované poutě z různých míst Moravského Slovácka, proto tolik projevů zbožnosti.

P. Oldřich
(obr. - Děkan. úřad Žarošice)

Poutní obrázek Staré Matky Boží Mezi vinicemi (na Silničné) z konce 18. stol.

Ve dnech 19. - 23. 4. se konal v Montrealu mezinárodní kongres s mottem Život, Lásky, Rodina. Díky pomoci americké biskupské konference měla na něm své zastoupení i naše republika. Pokud budou mít čtenáři Světla zájem dozvědět se více o jednotlivých probíraných tématech, můžeme se k nim vrátit. Zde prozatím jen rámcová informace.

Vlastní cesta na kongres začala účastí na obřadech vzkríšení, při nichž na Bílou sobotu pan biskup V. Cikerle udělil křest několika katechumenům. Posílen Jeho požehnáním jsem usedal do nočního rychlíku, abych ráno startoval z ruzyňského letiště na Londýn. Celá Evropa se halila do nízké oblačnosti, která z výšky ozářená ranním sluncem vypadala jako rozsáhlá sněhová pláň.

Mlýný opar nad Londýnem dovolil jen nakouknout na pár příměstských čtvrtí a několik honosnějších sídel obklopených krásně zeleným trávníkem. Nebýt šoku, způsobeného autobusem, který se při přejezdění z jednoho terminálu letiště na druhý náhle zjevil v protisměru, a který náš řidič minul v klidu po levé straně, ani bych si neuvědomil, že jsem v Anglii. Heathrow je vlastně komplex letišť, z nichž každé je malým Babylómem. Od časných ranních hodin do večera tu proudí zástupy lidí všech barev a jazyků. Tomu odpovídá i provoz na startovací dráze. Prakticky každou minutu startuje nebo přistává nějaké letadlo. Některé lehce jako vrabec, jiné majestátně s větším či menším zvukovým efektem. V tomto směru absolutní špičku představoval nadzvukový Concorde, jehož start určitě nikdo nepřeslechnul.

Přes dvouhodinové zdržení dané technickou poruchou Boeingu připraveného pro náš let pokračovalo naše cestování v čase tak, že nad Montrealem nás přivítalo sluníčko v pozdním odpolední, zatímco mi ještě hodinky ukazovaly náš čas - něco po půlnoci.

Montreal je město běžných amerických rozměrů, ale vcelku příjemné evropské vizáže. Na rozdíl od jiných velkých měst v Americe má skutečně charakter odpovídající naší představě o městě. Není tu jen pár administrativních budov, případně mrakodrapů a široko daleko rozestěté přízemní domky či sklolaminátové a betonové celky k pronajmutí. I tak však v neděli večer jindy pulzující město bylo prakticky vylištěné. Ani u hlavního nádraží jsme skoro nepotkali ani živáčka. Místní obyvatelé se líně přesouvali auty a Evropan putující s kufrem po ulici k asi půl míle

vzdálenému hotelu pěšky vypadal natolik nepatřičně, že hned první taxikář neváhal zastavit hned na přechodu a dost se divil, že takovou dálku lze zvládnout bez problémů i bez jeho služeb.

Stejně ospalým a vylištěným dojmem působil Montreal na velikonoční pondělí, kdy teprve po poledni jarní sluníčko vytáhlo lidi do ulic. Místní i turisté se hemžili zejména po starém městě a v okolí přístavu, kde na břehu řeky sv. Vavřince je vybudována pěkná promenáda. I když centrum Montrealu bylo moderně přestavěno, je tu vidět velmi citlivé skloubení architektury moderní i staré.

Druhým místem svátečních vycházek místních obyvatel je Královský vrch (Mont Royal), po němž celé město dostalo své jméno. Vezmeme-li v úvahu, že Montreal má něco přes 2 milióny obyvatel a Mont Royal je něco jako Špilberk pro Brňáky či Petřín pro Pražáky, stačí příslušně ve stejném poměru jako počet obyvatel zvětšit uvedené kopce a máte představu o jeho velikosti. Na samém vrcholku se tyčí monumenty dvou vládců tohoto světa. Stojí tu jednak asi 80 m vysoký kříž, který v noci září svými světly až na vzdálenost 100 km, jednak televizní vysílač.

Z vrcholu je krásný pohled na celé město i okolí. Staré části dominují výškové budovy bank, hotelů a významných společností, nová oratoř sv. Josefa - národního patrona Kanady - a montrealská univerzita. Univerzity jsou v Montrealu čtyři a kostelů pěkná řádka. Jestliže k jejich věžím přičteme i další věže a věžičky, zbledne i stovětáť Praha. Nepočítaje cimbuří čínskému městu může být v Montrealu věží na tisíc.

Vlastní jednání kongresu začalo předběžnými setkáními zástupců jednotlivých zúčastněných zemí, kde se mohli vzájemně seznámit se situací ochrany života, problémy rodin a celkovým duchovním stavem místních církví. Při těchto setkáních se ukázalo, že řada problémů je společných a ve větší či menší míře se s nimi se všemi musí potýkat každý na celém světě. Velmi zajímavé bylo slyšet z úst přímých účastníků, jak velkou práci odvedli delegáti Sv. stolce jak v Káhiře, tak na podobné nedávné konferenci v Kodani. Mráz přejezděl po zádech při referátech o postupech, které v různých zemích uplatňují tamní vlády nebo dokonce mezinárodní organizace typu UNICEF, USAID, MMF či světové banky. Člověku zvyklému za posledních 40 let na všelicos se ani nechtělo věřit, že demokraticky se prezentující země

by mohly nechat beztrestně provádět nebo dokonce se mohly na vládní úrovni oficiálně účastnit sebevražděných programů scestně ničících nejen rodiny jako základ společnosti, ale i přímo fyzicky atakující nepohodlné jedince. Rychlé vystřízlivění z tomášovské nevěřivosti přineslo však již oficiální zahájení konference pro veřejnost. To se konalo ve středu večer v nádherně novogoticky vyzdobené katedrále Notre Dame, kde se shromáždilo dle odhadu médií asi 3000 účastníků konference. Asi stejné množství lesbiček, homosexuálů, anarchistů a stoupenců hnutí „svobodné volby“ (Pro choice - propagující volný sex, antikoncepci a potraty) se shromáždilo na náměstí před katedrálou a postarali se o mohutnou zvukovou kulisu slavnostní bohoslužby. Ta byla před oltářem s vyobrazením korunovace Královny nebes vedena v duchu motto konference „Vy jste světlo světa“ nigérijským arcibiskupem s 3 biskupy a 50 kněžími. Protesty proti konání konference probíhaly už delší čas před ní a kanadská biskupská konference byla vystavena silnému tlaku, aby nepovolila bohoslužby pro účastníky konference v ústřední montrealské mariánské svatyni. Nakonec ale přece jen torontský biskup jménem celé biskupské konference účastníky ze všech koutů světa přivítal a popřál zdaru jejich jednání. Po skončení obřadů následoval průvod se svíčkami centrální bankovní třídou k hotelu, kde se konference konala. V čele byl nesen obraz Nejsvětějšího srdce Ježíšova, za ním pak v průvodu sochy Panny Marie a sv. Josefa. Dostalo se jim hlučného přivítání a spršky vajec i odpadků. Nicméně za silné asistence policie vlastní průvod proběhl v klidu za zpěvu lurdského Ave Maria a modliteb sv. růžence. Z přihlížejícího zástupu demonstrantů se při tom linul řev vymítaného satana jako na fotbalovém derby. Po asi půlhodinovém průvodu následovala skoro dvouhodinová šňůra incidentů a potyček demonstrijících s policií, která vytvořila kordon kolem hotelu. Vše skončilo zraněním jednoho policisty a poničením jednoho policejního vozu. Než stačily zasáhnout přivolané posily, demonstranti vyklidili pozice. Dalšími, sice již ne tak masovými a hrubými protesty pak bylo jednání konference provázeno skoro denně. Sv. Petr se však pilně staral o chlazení horkých hlav. Tak či tak však každý účastník konference cestou do města riskoval, že se stane terčem militantních, feministických, homosexuálních či anarchistických aktivistů.

Poněkud zarážející bylo, že se do znepříjemňování život účastníků konference zapojila i oficiální místa. Převážně občané USA měli značné potíže na hranicích nebo na letišti, byli vraceni nebo pokutováni často ze zcela nepochopitelných a vykonstruovaných důvodů. Někteří tím byli dost zaskočení. Pro nás léta podobným manýrům uvyklé to zase byla lekce, jak také může vypadat demokracie v praxi. Šikanování angažovaných lidí navzdory jejich pozitivnímu působení není podle osobních svědectví účastníků setkání pod sochou Svobody a snad ještě více v Kanadě ničím výjimečným. Jak se nakonec ukázalo v rámci vystoupení R. Teryho, mnozí z nich se i stali obětí Clintonem rozšířeného uplatňování zásady 3 x a dost. Za účast na demonstracích zdaleka nedosahujících intenzity té, kterou jsme zažili, byli odsouzeni i na několik měsíců vězení. Někdo může všechno, někdo ani ceknout... Nic nového pod sluncem.

Všecko zlé je ale k něčemu dobré. Veřejnost se mohla přesvědčit a nakonec kupodivu i jinak ne příliš přívětivá média to musela přiznat, že obraz hnutí Pro život (Pro LIFE), jejichž členové v poslední době byli stále častěji líčeni jako nesnášenliví, emocionální a zpozdilí extrémisté sahající k násilí, dostal silnou trhlínu. Nikoliv oni, ale jejich oponenti se projevíli jako agresivní, militantní

a k násilí tíhnoucí organizace. Navíc pro aktivisty hnutí Pro život je problémem se dostat do televize či novin, poněvadž si nemohou dovolit platit za to obvyklé taxy. Takto více než týden byly otázky života, výchovy k čistotě a problémy stabilizace rodin denně domácí aktualitou číslo jedna. Myslící divák či čtenář si mohl udělat dostatečně jasno, o čem je řeč, a možná mohl začít i přemýšlet, zda za psychopaty střílejšími na gynekology z potratových klinik nestojí někdo jiný, než tvrdí oficiální verze. Přihlédneme-li k faktu, že potratové kliniky v řadě případů jsou pračkami mafiánských peněz, a vezmeme-li v úvahu, že ani demokratické státy nejsou chráněny proti účelovému používání provokatérů, stačí uplatnit jen starou otázku římských právníků „Cui bono“...

Vlastní kongres byl maratónem odborných přednášek probíhajících na 3-5 místech současně. Navíc ještě v jiném hotelu probíhalo setkání mládeže se stejnou tematikou. Účastníci mohli volit ze sekcí s převažující tematikou teologickou, medicínskou, prakticky organizační, rodinnou a výchovnou nebo sociologicko-informační. Nejlépe to vyřešili Rakušané, kteří se vždy rozdělili po jednom do každého sálu. Nakonec ale přece jen jakás takás pomoc byla - z každé přednášky byl už druhý den k dispozici záznam na audiokazetách.

Zájemci si je mohli koupit a tak si konferenci protáhnout až domů.

Ve foyer i přilehlých dalších sálech paralelně probíhala výstava Pro Life materiálů ze všech koutů USA, Kanady i ukázky z jiných zemí.

Pro toho, kdo chtěl co nejvíce stihnout, se náhle stal čas nepřitelem, běh událostí se změnil v trysk a řada slibů a dobrých předsevzetí o usku-tečnění bližšího setkání zůstala snem. Poslední den konference přivítalo Slunce na blankytné obloze bez jediného mráčku hřející čistě umyté město. Vlastní závěr konference pak korunovala slavnostní mše sv. sloužená torontským biskupem. Ke zvláštním zážitkům patří nezvyklý pocit moci zpívat s tisícovým společenstvím mešní píseň v angličtině, pro niž byla jako nápěv použita Beethovenova Oda na radost.

Velké loučení nových i starých známých v srdečné atmosféře nejednou znělo „Za rok nashle v Cincinnati!“

Omezený počet nahrávek je možno získat na adrese HLI-CS, Brno 60200 Petrov 4. Zájemci, kteří na uvedenou adresu zašlou ořankovanou obálku se zpáteční adresou, obdrží seznam kazet, které jsou k dispozici. Následně dle jejich volby jim vybrané přednášky (v angličtině) můžeme přehrát.

FAM

PODIVUHODNÉ UZDRAVENÍ ŘEHOLNICE

Švýcarský tisk se vrací k případu Pirminy Schwitterové, františkánské řeholnice, která žila 26 roků v klášteře v Brig. Z toho 20 let bojovala se zákeřnou chorobou, která má název Parkinsonův syndrom. Trápila ji extrapyramidální, dystonická choroba, která postupně zachvátí celý pohybový aparát a vedla k úplné invaliditě: k berle, vozíčku, potřebě obsluhy, až k poslední fázi před smrtí. Lékaři se shodli na tom, že tu jde o rozpad buněk v hloubi velkého mozku. Zpětně viděno, život od roku 1967 do roku 1987 byl cestou milosti.

5. května 1987 byla přivezena do nemocnice v Bernu v kritickém stavu. Pocítila bezmocnost lékařů a sester. Poznala, že už ji odepsali. Dali ji do místnosti, kam se přemísťují ti, jejichž smrt se očekává. Profesor jí otevřeně řekl: Sestřičko, dělali jsme, co jsme mohli. Je nám vás líto. Sestra Pirmina si uvědomila, že se loučí se světem. Přesto bojovala, doufala proti vši beznaději. Profesor si neodpus-til poznámku: Jestliže ještě teď doufáte, pak to není normální. Projevila však i nadále vůli žít a vsadila na kartu Boží, protože si uvědomila, že

medicína pro ni nemůže už nic udělat. A nevzdávala se. Šeptala jen: Můj Bože, pro Tebe to přece není těžká věc, můžeš mě uzdravit!

Zhubla, vážila pouhých 36 kg, byla ospalá, ochromená, s křečmi svalů. Brala jen Madoparem, kterýžto lék po deseti letech ztratil účinnost. Nastaly těžké chvíle. Kdyby se nebyla přimkla ke kříži, musela by si zoufat. Bezmocná, stiskla do dlaně svůj malý křížek a před lékařskou vizitou se modlila: Pane, dej mi sílu přestát tento útok!

Po čase ji v tomto kritickém stavu převezli do ústavu pro ochromené v Leukerbadu. Následovalo jedenáct týdnů bez jakéhokoliv zlepšení. Pak ji ve vozíčku přivezli na kontrolu do Bernu. Její oči stávkovaly, téměř nic neviděla. Také citlivost zcela zmizela. Obrátila se na profesora s otázkou, může-li zde někdo něco dělat. Opakoval, co už vyřkl několikrát: Není pomoci! 13. října 1987 rezervy Dopaminu v mozku klesly na nulu. Také nové se netvořily. Svaly úplně ochably. Reflexy vidění přestaly. Prožívala strašné úzkosti ze smrti, nechtěla se ještě loučit. Chtěla žít.

Dopravili ji na její přání do kaple. Při večerní mši svatě se dostala do nepopsatelného stavu. Bála se, že do konce mše sv. již bude na onom světě. Při přijímání jí vložil kněz do úst sv. hostii. Nemohla polykat, protože tento reflex přestal fungovat. Kupodivu zůstala klidná, protože u sebe cítila Krista. Po mši svatě přijala svátost nemocných. Rozčilení v klášteře rostlo. Přišel domácí lékař. Povolal představenou a sdělil jí, že zásoby Dopaminu jsou zcela vyčerpány. Doporučil vzývat svaté, protože medicínsky nelze dál nic dělat. Zdálo se jí, že žije jen ve své hlavě, z ostatního těla nic necítila. Bylo jako mrtvé. Avšak boj o přežití šel dál. Tělo se zdálo být v rozpadu. Už nevážila ani 30 kg.

Potom koncem října 1987, jednou v noci, když prožívala smrtelné úzkosti, pojednou se cítila mezi troj-jediným Bohem a Matkou Boží. Napadlo ji, že vlastně nemusí propadat žádné úzkosti. Když zemře, padne rovnou do náruče Boží, a to přece není nic špatného. Pak se modlila: Pane, onomu králi ve Starém zákoně jsi přidal pár let. Také bych tu ještě

rada byla a Tobě zasvětila život. Poprosila Pannu Marii, aby se stala její přímiluvkyní. Oprávněně se domnívala, že Bůh vyslyší spíše ji než ubohou ženu. Náhle se jí zdálo, že ji uchopily dvě ruce a silně jí otrásly. Pomyslela si, že to je krůček k umírání. Pak upadla do hlubokého spánku. Ráno se probudila a její tělo se nečekaně regenerovalo. Svaly byly schopné pohybu. Stejně dobře ovládala ruce a nohy. Byla schopná si sednout na kraj postele. Pokusila se stoupnout si na nohy. Vstala a šla po pokoji. Pak se odvážila k oknu a naspět. Šokovaná zalarmovala lidi kolem sebe. Předvedla chůzi bez berlí a pohybovala se bez vozíčku. Děkovala Pánu Bohu a Panně Marii. Jako by ji někdo vedl. Všechno bylo nové, dokonce nehty a váha byly normální. Neuvěřitelné. Prošla chodbou. Pak telefonovala do Bernu a přála si mluvit s profesorem. Svě sdělení musela opakovat třikrát, než byl schopen vů-

bec reagovat. Pak ji tam odvezli na kontrolu, která ukázala, že všechno je stoprocentně v normálu. Profesor se nestačil divit, jak dovedla zmobilizovat celé nebe. Za čtrnáct dní už jela sama do Bernu vlakem a pěšky došla na kliniku neurologie. Na chodbě narazila na profesory, kteří ji léčili. Patřili na ni v němém úžasu. Zmohli se na otázku, jak se jí vede. Jeden z nich se hned k sestře přidružil a zkoušel reflexy. Povídá: Byla jste v Lurdech? Odpověděla, že nikoliv, ale chystá se tam poděkovat. Profesor M. řekl: Sestro Pirmino, Bůh dělá divy. Ještě dnes se dějí zázraky! Tentýž profesor před deseti roky řeholníci řekl, že je komická žena, která se upsalala pomyšlnému Pánu Bohu. Pro něj, jako ateistu, neexistuje. Pak rozmlouvala s druhým profesorem a tázala se ho, zda to očekával.

Vůbec ne, řekl. Sestra mu položila další otázku, má-li pro to vysvětlení. Opět neměl, poznamenal jen, že

na tom nezáleží, jestli oni dva tomu nerozumějí. Pán Bůh si už ví rady a to je hlavní, poznamenal suše. Konstatoval jen, že sestra už nepotřebuje léky, protože mozek nevysvětlitelným způsobem získal původní funkci.

Sestra může od té doby, aniž se cvičila, chodit, běhat, plést, háčkovat, hrát na flétnu, psát, malovat. Má vědomí, že celý regiment přátel, sester, především jejich nejbližších, společně šturmovalo nebe a nabádalo ji, aby vytrvala. To ovšem nevyloučilo fáze, kdy měla pocit, že je úplně sama. Tímto pocitem musí projít každý člověk.

Život jde dál, provázen stálými díky z nabytého zdraví. Radost neslýchaná. Řeholníci znovu svěřili péči o 27 dětí, což ji činí šťastnou.

Václav Němec

Důsledně zachovávat pokyny z Říma

Biskup z Eichstattu Karl Braun podpořil stanovisko Vatikánu týkající se rozvedených žijících v dalším manželství.

Vyloučení rozvedených a žijících v dalším manželství z přijímání eucharistie, které nedávno potvrdila římská kongregace víry, nelze chápat jen jako vnější zákaz, říká biskup. Vyplývá spíše z vnitřní, svátostné souvislosti manželství, církve a eucharistie. Kdo tady mluví o diskriminaci, obžalovává samu skutečnost víry. Braun vyzval duchovní biskupství, aby se bez předsudků otevřeli pokynům učitelského úřadu a uznali jejich závaznost. Kritika, protest a „vržená diskuse“ by věci neprospěla. Braun zdůraznil, že svědomí a autorita učitelského úřadu se tu vzájemně nevyklučují, protože obojí musí být podřízeno pravdě. To platí i v době, „kdo mnozí mají sklon absolutizovat svědomí“. Braun zároveň doporučuje důkladně přehodnotit současnou praxi přijímání. Přijímání eucharistie se nesmí „zvrhnout v rutinní konzumaci eucharistie“.

CÍRKEVNÍCH MANŽELSKÝCH PROCESŮ PŘIBÝVÁ

Počet církevních manželských procesů, v nichž se jedná o prohlášení neplatnosti manželství, přibývá také v oblasti diecéze Linec. Oznámil to Biskupský diecézní soud Linec v tiskovém prohlášení. Zvláště kvůli „pastoračním obtížím“ přibývá lidí, jejichž manželství bylo civilně rozvedeno a vstoupili před úřadem do druhého manželství. Jejich zájem o anulaci manželství je velký.

Diecézní soud spolu s biskupským ordinariátem proto vydaly informační list o „anulačních procesech“, který dostaly všechny farní úřady. Farní úřady proto, protože informační list nemůže nahradit pastorační vysvětlující rozhovor. Tento rozhovor je nutný, aby se vyjasnila nedorozumění a „nevyvolávaly se neoprávněné naděje“.

Kdy je manželství neplatné?

Jako nejčastější důvod pro anulaci manželství uvedl linecký diecézní soud tak zvané „nedostatky manželského souhlasu“. To je například případ při „vyloučení manželské věrnosti“, když si jeden partner vyhrazuje sexuální vztahy mimo manželství. Důvodem anulace je také „vyloučení nerozlučitelnosti“, když někdo vědomě vstupuje do manželství s postojem, že se při těžkostech znovu nechá rozvést.

Také „vyloučení potomstva“ - když někdo vylučuje v uzavřeném manželství zásadně děti buďto po dohodě nebo jednostranně - je důvodem, aby se manželství anulovalo.

K tomu přistupují podle údajů lineckého diecézního soudu „omezování svobodného rozhodnutí“ silným ovlivňováním jinými osobami. To je asi ten případ, když

někdo ze strachu před hrozícími důsledky sice řekne „ANO“ k manželství, ale myslí „ne“.

Důvodem k anulaci je také „psychicky podmíněná, od počátku existující neschopnost k plnění převzatých manželských povinností“ u jednoho partnera - třeba u chronického alkoholismu.

Důvody se musí dokázat

I když právě v oblasti „nedostatečné vůle k manželství“ je důkaz často obtížný a pro soud pracovně velmi náročný, mělo by se „přece v mnoha procesech dosáhnout odpovídající jasnosti, aby se mohla stanovit neplatnost manželství“. V minulém roce bylo v celém roce započato 13 řízení a z předešlého roku bylo převzato 18 procesů. Celkem bylo v průběhu roku vyneseno 13 rozsudků v první instanci, z nichž 9 skončilo prohlášením neplatnosti. Ve čtyřech řízeních bylo rozhodnuto negativně ve smyslu žadatele.

Rostoucí zájem

Jak oznamuje linecký diecézní soud, musela být v mnoha případech zklamána očekávání už v předběžných rozhovorech a radilo se nevstupovat do řízení. Stále více lidí se sice dovídá o možnosti anulace, ale příliš málo ví o přísných předpokladech a okolnostech. Zdá se, že informacemi ve sdělovacích prostředcích u mnohých poklesnou zábrany k anulaci. Stále více postižených se přichází informovat na svých farních úřadech nebo přichází k rozhovoru na diecézní soud.

Kathpress

Šťastné náhodě vděčím za to, že jsem se dostal do nazaretské farnosti. Před kanceláří Charity diecéze Musaka v Ugandě jsem narazil na laskavého faráře, jmenoval se Anthony Mukasa, zapřisahal mě tak naléhavě a úpěnlivě, abych navštívil jeho farnost, že jsem nemohl říci ne. „Jsmo v nejvyšší nouzi. Když pracujete pro Charitu, pak, prosím, poďte k nám!“

A teď mě veze P. Kukungwe, vedoucí diecézní charity, na víkend do odlehlejší, těžko přístupné farnosti. Rozježděná, vymletá a zničená silnice, která vede liduprázdným územím, je obrazem vyčerpané, vykrvácené a zubožené Ugandy. 18 let tu zuřily občanské války, které stály život více než 700 000 lidí!

K ekonomické chudobě přistupuje teď ještě jedna z nejstrašnějších pohrom, která přepadla celou střední Afriku a ohrožuje především mládež: AIDS!

Unavení a protřesení jsme konečně dorazili do farnosti. Ale trampoty jsou brzy zapomenuty. Zářící otec Anthony pro nás chystá slavnost. Dobře tisíc lidí je na louce před velkým kostelem a zdraví nás úsměvy a máváním.

Musím přijímat velké skupiny, říká otec Anthony. Jsou tu vdovy i vdovci se svými dětmi. Při přijímání dospělých myslím s hrůzou na to, že musí být všichni nakaženi virem.

S velkou pravděpodobností u těchto lidí, kteří se teď na mne usmívají, v příštích letech propukne nemoc a pak bude ještě víc utrpení, ještě víc zoufalých příbuzných a především ještě víc sirotků. Už teď se počet sirotků v celé diecézi odhaduje na 4500. Většina jich najde přístřeší u příbuzných. Největším problémem jsou peníze na školné. Celkové výdaje se školou (poplatky, uniforma, knihy) činí ročně 120 franků. Při obvykle početných rodinách už tito „noví rodiče“ nezvládnou další náklady.

S otcem Anthonym navštěvujeme nemocné. Jdeme banánovými lesíky, které skýtají základní obživu. Děti nám běží vstříc, na čistě umetených prostranstvích před hliněnými domky se suší kávové boby. Často jsou tím jediným, co vynese trochu peněz.

Francis Kiveva (56) sedí pod přístřeškem svého domku. Obrovské oči se na nás dívají z hlubokých důlků. Má „slim“, jak se lidově říká (slim = štíhlý, protože mnozí nemocní AIDS jsou vyhublí jako kostra). I já tisknu jeho napřážené ruce, obavy dotknout se jsem se už dříve zbavil.

Francis Kiveva působí čistou důstojností. Klidným, tichým hlasem říká: „Vím, že umřu. Rád bych žil ještě déle, ale odevzdávám se cele do

vůle a rukou Božích.“

Jak často jsem toto zažil během minulých dvou týdnů: ochotu přijmout smrt, protože člověk cítí, že u Boha je v bezpečí. „Budu žít dál!“ říká Francis.

Otec Anthony má slzy v očích. Na tvrdém lůžku na zemi leží Katalina Namusis, osmnáctiletá, kdysi jistě velice hezká děvče.

„Měla nejkrásnější hlas v kostelním sboru,“ říká otec. „Není to strašné, umřít tak mladá?“

Christopher Fumbi po pozdravu mlčky ukazuje za svůj domek, kde ve stínu tiše šumících banánovníků je sedm hrobů, žádný z nich tam není déle než tři roky. Odpočívají tam jeho děti. Nejstarší 43, nejmladší 23 let, všechny sklátila ta strašná nemoc s novou tváří. Nová tvář, protože je to nepochopitelné, že silný, vitální člověk může svému partneru přinést smrt.

„Odkud pochází tato nemoc?“ ptám se otce. Odpovídá jako mnozí, kteří jsou prostě přemoženi: „Nevíme!“ Později mi říká P. Anthony: „Christopher je hluboce věřící. Když jsem ho chtěl těšit, řekl: Otec svěřuje vždycky nejposlušnějšímu dítěti nejtěžší úkoly. Jestliže mi Bůh Otec přidělil tady toto, jak se na něho mohu hněvat?“

Kolik z 18 000 katolíků z Nazareta už zemřelo na AIDS? Farář to neví. Mohlo jich být 600, ale i 800 a víc. Farář má tak málo přesných čísel jako vlada.

V tomto otrěsném navštívení, v tomto historicky ojedinělém ohrožení obyvatelstva střední Afriky (i Tanzánie, Zaire, Rwanda, Burundi jsou těžce postiženy!) je jen jeden pozitivní prvek: velká lidská blízkost a vřelost, s jakou se jedná s nemocnými a po jejich smrti s pozůstalými.

V zemi 24 mučedníků, kteří před více než sto lety šli pro svou víru na smrt, jsou svatosti církve (pomazání nemocných, eucharistie) přijímány s velkou vřelostí. V posledních dnech není nemocný nikdy ponechán o samotě.

Odevšad přicházejí sousedé, přátelé, příbuzní a přinášejí dárky vhodné a potřebné pro tuto situaci: pohřební plátna, potraviny, hotová jídla, nápoje, rohože, palivové dříví. Nejblíže příbuzní zůstanou tři až čtyři dny a stravují se sami. V noci se spí kolem ohňů, které se rozdělají na dvoře.

Večer jdu s petrolejovou lampou do malé pohostinské jizby. Elektrina tu není a ještě mnoho let nebude v této zastrčené farnosti, sahající až po hranice Tanzánie. Myslím na utrpení nemocných AIDS. Jsou tu v tropic-

kých vedrech nemoci, o kterých nemáme ani ponětí. Velice častá je tu strašná vyrážka, která se zažírá hlouběji a hlouběji a může části těla proměnit v mazlavou hmotu. Nebo bílá houba, která potáhne ústa, hrdlo i dýchací trubici a každé polknutí se stane trýzní. Jsou na to jednoduché a laciné léky, ale stejně, někdo musí k nemocným přijít. Přede dvěma dny jsem byl s jednou sestrou v polní nemocnici a viděl jsem, jak velice lze bolesti zmírnit. A přitom je v oblasti, kde je milion lidí, tato sestra jediným mobilním týmem, který trvale pečuje o nemocné AIDS! V USA se počítá se 100 000 dolarů pro jednoho pacienta, i u nás jsou náklady příliš vysoké. Malý zlomek této částky by nám umožnil zřídít druhý nebo třetí tým!

O dnešní neděli je velký kostel nacpaný k prasknutí. Kázání otce Kikungwe se nese ve znamení odpovědnosti před nakažením. Otec Anthony po mši pronáší obvyklé napomenutí: „Věřte přece mým slovy! Buďte věrní! Když nebudete, voláte do svých domů smrt. Když nezměníte své chování, je to, jako byste drželi prst ve chřtáně smrtelně jedovitého hada.“ Farář prosí o několik slov i mne. „Umřít můžete, musíte se učít žít!“ volám jako zakončení své krátké řeči k pozorně naslouchajícím.

Před kostelem stojí laskavý farář, který sám pochází z této farnosti. „Jak často jsem stál u oltáře a měl jsem slzy v očích, když jsem se díval na mnoho mladých lidí, kterým jsem nemohl pomoci, protože jsem zřetelně cítil, že má napomenutí neberou vážně. A nedávno přišli dva muži a řekli: „Otče, teď ti věříme, vždycky jsi měl pravdu.“

Často se pořádají konference o léčení a předcházení AIDS. UNICEF vydal velmi dobrou sérii, se kterou lze pracovat ve školách i se skupinami dospělých. Ale na nějakou rozsáhlou kampaň nemá vyčerpaná Uganda prostředky. Infrastruktura církve funguje stejně jako předtím a je pro boj s AIDS mimořádně důležitá.

Diecéze Musaka ustavila vzdělávací tým, který pracuje ve školách. (Švýcarská charita se podílela na financování tohoto týmu.) Je to smíšený tým, působí v něm katolíci, protestanté, zástupci školských úřadů i nemocnic. Skupina, která už navštívila všechny školy ve městě, pracuje s nadšením a opravdovým přesvědčením a snaží se objasnit problém AIDS školákům (12 až 18 let), učitelům, seminaristům a katechetům. Druhý, ba třetí tým by byl naléhavě potřebný!

Odpoledne vystupujeme na malý ☺

☛ vyhlídkový kopec. Širokým údolím s obrovskými papyrusovými lesy (druh rákosu), modrou Kagerou, která se na obzoru vlévá do Viktoriina jezera. Na druhé straně řeky je Tanzánie a na výběžku pevniny je vidět domy Lukunyu. „Tamto prokleté hnízdo nám přineslo nemoc,“ láteří jeden z průvodců. Lukunyu spolu s Kasensero jsou smutně proslulé, protože v jejich okolí byl virus HIV objeven poprvé. Tam na druhé straně probíhá mezinárodní dálnice, která spojuje Rwandu, Burundi, Ugandu a Tanzánii. Tudy se hrnuly peníze, tam jsou

laciné zastávky, bary, diskotéky a prostitutky, to všechno bylo k dispozici obchodníkům, pašerákům a šoférům nákladňáků. Dnes obě tato místa velice ztichla.

Přispělo k tomu víc faktorů, že Nazaret postihla taková pohroma: odlehle místo, velice špatná lékařská péče, nejbližší nemocnice je vzdálená 4 hodiny. To byla šance pro šarlatány, kteří chtěli injekcemi rychle zbohatnout: infikované jehly tu způsobily smrt mnoha lidí.

Stál jsem u rozpadlých chatrčí, v banánových lesích, kde plevel do-

sáhl výšky muže: když pole nejsou obdělávána a domy obydleny, džungle se znovu zmocňuje ztracených území. Ze by úděsná vize budoucnosti?

Otec Anthony stojí před kostelem a mává nám, a protože sjíždíme z kopce od kostela, vidím ho ještě dlouho. Až Nazaret zmizí v dálce. Ten Nazaret, který dal světu jednoho biskupa, 15 kněží a 22 sester, a který je dnes trýzněn metlou zvanou AIDS.

P. Karl Gähwyler

PROČ ZŮSTAT V CÍRKVI?

Slyšeli jste a četli o problémech výstupů z Církve v sousedních zemích, někdy motivovaných placením církevní daně, někdy jako gesto protestu m. j. v souvislosti se směrnicemi římské Kongregace pro víru o podávání eucharistie osobám v církevně neplatném manželství. Tomuto tématu se věnuje také článek „Smutní..“ Švýcarský týdeník Katholische Wochenzeitung přinesl úvahu, která může zajímat i naše čtenáře.

V dnešní duchovní krizi se Církev ocitá ve stále silnější palbě. I když se do jisté míry daří oproti duchu doby ospravedlnovat osobní víru v Boha, je pro věřícího křesťana stále těžší obhajovat svou Církev, protože je na její tváři tolik vrásek a temných stínů.

Ve dvoutisícileté historii Církve byly doby rozkvětu i poklesu, ba i úpadku. A jsou i dnes pohoršení a nešvary, které nelze ospravedlnit. Ale Ježíš předpověděl: „Pohoršení musejí přicházet“ (Mt 18,7). Věříme, že svatost je podstatným znakem Církve. Ale víra v její svatost je stále znovu zpochybňována hříchy, které se v ní objevují.

To je něco tragického, že zlo se projevuje i v instituci, která přece je zdrojem svatosti. Dokonce i člověk, který není Církví vzdálen a bere ji vážně, vnímá často spíš hříšnou než svatou Církev.

Ale jak lze Církev reformovat, jak zacházet s pohoršeními? Bernanos, francouzský básník, dává věřícím křesťanskou odpověď: „**Církev reformujeme jen tím, že pro ni trpíme, viditelnou Církev reformujeme jen tehdy, jsme-li příkladem jejich nejhřdnějších ctností.**“ A nemůžeme přitom vždycky čekat rychlý úspěch. Bernanos říká dále: „Kdyby byla ctnost plánovitě odměňována, pak už by to nebyla žádná ctnost, ale

něco, co se sotva liší od vypočítavosti a sobectví. **Církev nepotřebuje reformátory, ale světce.**“

Pravda nás osvobozuje

Když nepřátelé Církve mluví o špatných papežích a biskupech v minulosti, když mluví o mravních selháních kněží nebo o inkvizici a čarodějnických procesech, musí nás to skličovat. Tyto skutečnosti nesmíme přehlížet a potíže, které nám to působí, nás nesmí svést k zaretušování toho špatného v Církví. To by s pravou láskou k Církví nemělo nic společného. „*Pravda nás osvobodí!*“ (Jan 8,32), tato Ježíšova slova platí i dnes. Že v Církví nejsou všichni dobří a svatí, to ukazuje Ježíš četnými podobenstvími. Srovnává Boží království s deseti pannami. Polovina z nich jsou pošetilé. Ještě zřetelnější je Kristus v podobenství o rybářské síti, ve které jsou dobré i špatné ryby a až po vytažení na břeh budou odděleny, nebo v podobenství o poli, na kterém s pšenicí roste i koukol. Služebníci chtějí jít a vytrhat ho, ale hospodář nedovolí. Bojí se, že by s ním vytrhali i pšenici. „*Počekejte až do žní, pak řeknu ženám: seberte koukol do snopků ke spálení, pšenici však shromážděte do mé stodoly*“ (Mt 13,30). V horlivosti o svatost Církve si mnozí (donatisté) mysleli už ve čtvrtém století, že Církev je jen pro svaté, ne pro hříšníky, a chtěli hříšníky z Církve vyloučit. Církev to odsoudila jako bludnou nauku, neboť musí přijímat i hříšníky, aby je zachránila a posvětila. Pán řekl: „*Nepřišel jsem povolát spravedlivé, ale hříšníky*“ a „*Nepotřebují lékaře zdraví, ale nemocní*“ (Mt 9,13). Církev tedy nemá právo provádět „čistky“. Soudit bude jednou sám Bůh: „*Nechte všechno růst až do žní.*“ Protože nikdo nemůže posuzovat nitro chybného člověka,

nikdo nemůže vědět, co ještě z něho bude.

Sami jsme často *špatnými svědky*. Jistě nás zvláště pohoršuje selhání kněží. I oni jsou jenom lidé. A přitom jsou to chyby každého věřícího - i mé osobní viny - co kalí obraz Církve. I já se svým chováním nejsem vždycky „propagací“ Církve, ke které patřím. **Obrácení musí vždycky začít nejdříve u mne samotného.** Oč lepší budu já, o to lepší bude obraz Církve.

Jistě - nejen shnilé plody na stromě církve a leklé ryby v její síti jsou pohoršením. Všechno, co denně prožíváme jako zpovrchnění, lhostejnost, zvykovost a nedostatečnost křesťanů v Církví a církevních „funkcionářů“, každé ustrnutí v náboženském životě, lpění na tom, co je pozemské, nedostatek opravdové lásky a farizejství tvoří tragiku Církve.

Tyto věci by nás měly trápit mnohem víc než nějaký vyložený skandál, který vejde ve známost. Tady můžeme sami začít s obnovou Církve. Musíme se snažit a smíme počítat s Boží milostí a s Jeho pomocí.

Bůh si vyvolil člověka

Často jen málo vidíme to božské v Církví, protože je to těžké, vidět božství za lidstvem, a vyžaduje to sílu víry, která nám často chybí. Právě na tom, co je v Církví lidské, se musí osvědčit naše víra - abychom dospěli ke skutečně nadpřirozené víře a pravé lásce k Bohu. Musíme osvobodit svůj pohled na Církev od toho, co je lidské. Bůh si vyvolil lidi, a ne anděly, aby nesli do světa Jeho vykoupení. Naše vykoupení je jednoznačně božská milost a láska, nikoli dílo lidí. „*Ale co je světu bláznovstvím, to vyvolil Bůh, aby zahanbil moudré, a co je slabé, to vyvolil Bůh, aby zahanbil silné*“ (1 Kor 1,27).

Trpět s Církví

Když s Církví trpíme, modlíme se s ní, spolupůsobíme na její stálé obnově, pak se tato pohoršení Církve stanou pro nás výzvou, úkolem, snažnou prosbou našeho nitra. Trpět s Církví znamená, pokud to správně chápeme, cítit se odpovědným za její hodnověrnost. Když Ježíš praví: „Běda světu, že svádí ke hříchu. Pohoršení sice musí přijít, ale běda tomu, skrze koho přicházejí“ (Mt 18,7), znamená to, že věci, které působí pohoršení, nesmíme v Církví brát na lehkou váhu, že musíme působit proti nim. Znamená to boj proti „zlu“ v Církví i ve světě. Drahoceenný poklad víry neseme v křehkých nádobách. My všichni - každý z nás - jsme spoluodpovědní za tvář Církve, protože i my jsme její tváří. Církev není jen organizace, ale mnohem víc organismus, nadpřirozený

organismus. Je to tajemství víry. Ježíš nám toto tajemství vysvětluje: „Já jsem vinný kmen, vy jste ratolesti. Jako ratolest nemůže nést ovoce sama od sebe, nezůstane-li ve kmeni, tak ani vy nemůžete přinášet ovoce, nezůstanete-li ve mně. Zůstaňte ve mně a já ve vás...“ (Jan 15,1 a násl.) Ježíš je naším životním principem. Církev je tedy společenství proniknuté Kristovým božským životem a božskou milostí, není něčím lidsky velikým, ale božsky velikým. Církev je tělo Kristovo. Proto přes všechna zklamání máme setrvat v Církví a s Církví. Sv. Jakub píše: „Buďte tedy trpěliví, bratři, až do příchodu Páně. Jako rolník trpělivě čeká na drahoceennou úrodu země, dokud nepřijde déšť, tak i vy trpělivě čekejte“ (Jak 5,7). A sv. Pavel píše v listě Židům (10,35): „Neztrácejte proto odvahu, neboť bude bohatě odměněna.“

Při společném putování

Modleme se společně, jak nás Ježíš učil: „*Otče náš... přijď k nám Tvé království.*“ Čekáme na Boží království, „které nebude mít konce“. Jdeme spolu s ostatními křesťany cestou víry. Církev, jejíž částí jsme, jde plná důvěry vstříc nádhernému cíli. Ježíš projasní náš život, a tím život Církve. Kdo s vírou kráčí svou cestou, toho nedostatky, utrpení a viny Kristus vykoupí. Proto mějme v Církví „*bedra přepásaná a hořící lampy v rukou a očekávejme svého Pána*“ (srv. Lk 12,35 a násl.).

Bernhard Müller,
Katholische Wochenzeitung,
překlad -MM-

„SMUTNÍ“, „ZDRČENÍ“, „OHROMENÍ“, „PLNÍ BOLESTI“

Už je to zas tady, rituál ohromnosti. A připojilo se jich k tomu hodně, teologů a pastýřů, katolické instituce a organizace, ba i mnozí biskupové.

Není nám smutno ze snižování počtu porodů v rodinách. Ani nás tak moc neděsí strašlivý počet rozvodů. Nejsme ohromeni diskriminací početných rodin. Jsme naplněni bolestí nad tím, že naše církev zůstává u dosavadního učení, podle něhož rozvedení žijící v dalším manželství nesmějí být připuštěni ke svátostem. Zkušenost však ukazuje, že tyto emoce nejsou příliš hluboké. Vatikán dostane patřičně vyhubováno ve sdělovacích prostředcích, pak se jde na pivo a brzy je všechno při starém.

Po léta jsme byli poučováni, že se s Kristem můžeme setkat různým způsobem. Nejen přijímáním, ale i u „stolu slova“. A zrovna teď se nám vysvětluje, že svou nedělní povinnost bychom měli splnit i jen účastí na bohoslužbě slova. I když při takové bohoslužbě se nepodává sv. přijímání, že je možné hluboké společenství, „duchovní přijímání“ Ježíše Krista. Ale pro znovu ženaté a vdané rozvedené to všechno najednou už neplatí. Jsou prý diskriminováni, protože sice smějí přijímat Krista u „stolu slova, ale ne u „stolu chleba“.

Dávají nám za příklad východní církve. Tam je „z milosrdenství“ možné připuštění ke svátostem, i když druhé manželství není uzná-

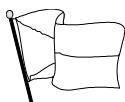
no. To by se tak hodilo, přebírat z východní církve to, co se jeví jako pohodlné a praktické. O její přísnosti, co se týká sv. přijímání, o její zpovední praxi, o jasném odmítnutí svěcení žen na kněze, a o posvátném charakteru její liturgie raději nechceme nic vědět.

A pak je stále znovu opěvována „dospělost svědomí“. Jak dospělé je vlastně svědomí, které se při svém vybočení stále dožebravá uznání učitelského úřadu? Tuší člověk, bušící na bránu autonomie, přece jen ve svém nitru, že nemůže „mít právo“, jestliže mu není zároveň „dáno právo“? Nejsem-li ochoten nést následky rozhodnutí svého svědomí, pak se má „dospělost“ stávat jen hubatou neposlušností. Gustav Thibon, filozof a přítel Simony Weil, říká, že církev staví věřícího, kterého potká nová velká láska, před alternativu: buď hrdinské odříkání, nebo veřejně překročit zákon a nést za to plnou odpovědnost, následky a utrpení: Ale „to je horší než hřích; klamné přání hrát dvě hry najednou, chtít užívat zároveň radosti hříchu i zásluh ctnosti, opojení anarchií i dobrodiní řádu: to zkazí všechno, co by ještě v hříchu mohlo být ušlechtilého“. Významná spisovatelka Ida Frederike Göres tento citát komentuje takto: „Pod to se s radostí podepíšeme. Je to skutečně klamný manévr, který odporuje i nejobyčejnějšímu lidskému rozumu. Můžeme svůj koláč buď sníst, nebo ho mít. Nemůžeme, jak říkají Indové,

upéct půlku kuřete a od té druhé ještě čekat vejce.“

Učení o nerozlučnosti manželství je dnes zpochybňováno i teology. Tady můžeme parafrázovat, co řekl Hans Urs von Balthasar: Kdo dělá díry do nerozlučnosti manželství, neví, co se všechno může zřítit. Zdá se, že se všichni biskupové chtějí pevně držet učení církve. Někteří se však přesto pokoušejí v jednotlivých případech a po pastoračním pohovoru otevřít dvířka k „přístupování“. V dnešní situaci a při dnešní mentalitě se však — o tom jsem přesvědčen — nedá zabránit tomu, aby se z výjimek stalo pravidlo. To bude dalším podrýváním nauky o nerozlučnosti manželství, které začalo před několika desetiletími. Jedno a jediné manželství souvisí s jedním a jediným Bohem, kterého máme milovat z celého srdce, celé duše, celé mysli a ze vsí síly. Souvisí s Ježíšovým sebeobětováním na kříži „jednou provždy“. Tato úplná a radikální láska je „modelem“ křesťanského manželství. Odpovědná duchovní služba musí manželům pomáhat, aby žili toto povolání „navždycky“, „v dobrých i zlých časech“. Kde se to lidem nepodaří, musíme a můžeme jim pomáhat, aniž bychom se vzdávali svěřeného učení církve. Poslušnost zde přinese hojné požehnání. Ale láska bez pravdy by nebyla skutečná láska.

dómský vikář (Domherr)
Christoph Casetti, Chur

POSLEDNÍ SBOHEM

Plzeň: Zemřel znalec bible, P. ThLic. Jaroslav Janoušek. Jako zá-

stupce katolické církve spolupracoval na ekumenickém překladu Písma. Velmi dobře znal staré jazyky, zvl. řečtinu, hebrejštinu, akadštinu.

Pohřben byl plzeňským biskupem Mons. Františkem Radkovským v Choceradech za účasti mnoha kněží a býv. farníků z Dol. Bělé u Plzně, odkud se musel v době totality přestěhovat do Lubů u Chebu. Až vezmete bibli do ruky, abyste v ní četli, vzpomeňte také krátkou modlitbou na P. Janouška. -odv-

VZPOMÍNKA

Olomouc: ThDr. Josef Bradač, někdejší docent Cyrilometodějské bohoslovecké fakulty a býv. rektor kněžského semináře v Olomouci, by se v květnu dožil 75 let. Žel, Bůh ho odvolal 28. 2. 1986 na věčnost po velkém utrpení. Byl spoluzakladatelem homiletického časopisu a uspořádal s bohoslovci první české vydání breviáře s použitím Renčova překladu žalmů a původních textů hymnů. Byl také oblíbeným exercitátorem. Pochován je ve Velkém Meziříčí. -jv-

SETKÁNÍ MLÁDEŽE

Klokoty: V sobotu 3. června se uskutečnilo setkání mládeže na mariánském poutním místě Klokoty u Tábo- ra. Hlavní body programu jsou: v 10 hodin mše sv., ve 14.15 hod. hudební pásmo „Malý princ“, v 15.30 sv. požehnání. Na setkání Vás zvou obláti Panny Marie Neposkvrněné. -FK-

EUCCHARISTICKÁ OBNOVA FARNOSTI

Kunovice u Uher. Hradiště prožily krásnou duchovní obnovu díky obětavosti otců petrinů z Brna, kteří se po dva dny věnovali promluvám o smyslu života, o vztahu k Bohu a Matce Boží a o životě z víry a podle víry a také svátosti smíření. Vrcholem byla na závěr mše sv. a adorace Nejsvětější svátosti. -jv-

PROTI POVINNÉ SEXUÁLNÍ VÝCHOVĚ VE ŠKOLÁCH

protestovalo 136 matek z kunovické farnosti a odeslalo petici, která se připojuje k peticím žen ze Zlína a j. Text je v naší redakci. -jv-

PAPEŽSKÁ KORUNOVACE

Olomouc - Žarošice: Nové korunky milostné sochy Staré Matky Boží žarošické, Divotvůrkyně moravské, posvětil Svatý otec Jan Pavel II. Slavnost korunovace bude v Žaro-

šicích dne 9. září při hlavní pouti, Zlaté sobotě. P. Tomáš Ždánský

K PANNĚ MARIÍ Z EXILU

Praha: V sobotu 6. května se v bazilice Nanebevzetí Panny Marie v Praze na Strahově konala slavnostní bohoslužba k prvnímu výročí vztyčení mariánského sloupu v zahradách premonstrátského kláštera na Strahově. Pontifikální mši sloužil strahovský opat Michael Josef Pojezdny. Po ní se věřící shromáždili u sochy Panny Marie ke krátké pobožnosti a vydali se na pouť po pražských kostelích, která vyvrcholila svátostným požehnáním v kostele Panny Marie před Týnem.

V posledním čísle SVĚTLA jsme přinesli na str. 14 zprávu, že v neděli 28. 5. budou v novém chrámu Panny Marie Pomocnice křesťanů v Žabovřeskách vysvěceni tři jáhni na kněze, a to v 16 hod. Po vytištění čísla jsme dostali z Brna oznámení, že *svěcení bude už ve 14 hodin*. Na přání salesiánů proto upozorňujeme na tuto změnu.

EKUMENICKÁ BOHOSLUŽBA

Brno: Osmého května se v brněnské katedrále sv. Petra a Pavla uskutečnila ekumenická bohoslužba k 50. výročí ukončení druhé světové války, které se zúčastnili duchovní a věřící křesťanských církví z Brna.

CIVILIZACE SMRTI 1995 (plastika - ořech a kov)

„Svatý otec Jan Pavel II. je velkým bojovníkem za obranu práv nenarozených dětí. Všude, kam přijede, usvědčuje svět z velkého hříchu dnešní doby a připomíná, že stále platí 5. přikázání Desatera „NEZABÍJEŠ!“ Nezná kompromisu a burcuje, aby se tato „civilizace smrti“ proměnila v „civilizaci lásky“.

Přímou inspirací ke ztvárnění tohoto tématu byla báseň MUDr. Aloise Volkmana „Nenarození“. Po Písmu sv. je to především tvorba tohoto bratra v Kristu - evangelíka, která mě nesmírně obohacuje v duchovním životě a dodává impulsy pro tvorbu.

Dvě zkřížená břevna představují betlémské jesle narození, ale i kříž smrti. Uprostřed puklý kmen, zbavený letokruhů, matčino lůno s nenarozeným dítětem, na které míří železný klín - nástroj smrti gynekologa. Ruka sevřená v pěst je rukou krále Heroda, potřísněná cizí krví. Ruka probodená kovovým hřebem je ruka krále Ježíše Krista, který také prolévá krev, ale

NA PODPORU MENDLOVY ZDRAVOTNÍ POJIŠTOVNY

Brno: Brněnský biskup Vojtěch Cikrle se obrátil na věřící své diecéze s výzvou o podporu Mendlovy zdravotní pojišťovny. „Na území naší vlasti začíná působit Mendlova zdravotní pojišťovna, která staví na křesťanských morálních zásadách, zajišťuje komplexní zdravotní péči a maximální důraz klade na prevenci onemocnění. Církev má podněcovat díla, která mají sloužit všem, proto doporučuji kněžím i věřícím, aby se u této pojišťovny přihlásili,“ uvádí se v závěru výzvy brněnského biskupa, která se četla po nedělních bohoslužbách v kostelích diecéze.

PŘENOS SVATOŘEČENÍ

Olomouc: Na letišti v olomouckém Neředíně proběhla za účasti papežova ceremoniáře P. Mariniho generální příprava svatořečení Jana Šarkandra a Zdislavy z Lemberka. Šlo o upřesnění průběhu liturgie, konečné úpravy tribuny a umístění televizních kamer. Přenos byl svěřen České televizi Brno jako veřejnoprávní instituci i proto, že s vysíláním bohoslužeb má zkušenosti a také režisér A. Lowák zajišťoval obrázky z první návštěvy Jana Pavla II. na Velehradě v roce 1990.

svou. V plastice je i připomínka na naše dva nové světce - umučeného Jana Šarkandra, který následoval Krista v prolití své vlastní krve, a paní Zdislavy, matky čtyř dětí, která je zároveň ochránkyní nenarozeného života.“

Tolik autor, pan Pavel Hladký ze Švábenic. Tato pozoruhodná plastika byla jedním z darů Sv. otci při jeho návštěvě v Olomouci. JV

PODROBNÉ ZPRÁVY ZE SVATOŘEČENÍ V OLOMOUCI
přineseme (z technických důvodů) v příštím čísle.

POSELSTVÍ UNIATŮM

Vatikán: Papež Jan Pavel II. očekává od jubilejních oslav řecko-katolické církve Ukrajiny nové pod-

něty k ekumeně s pravoslávím. Utrpení, které všichni křesťané prožili za komunistického pronásledování, přímo vyzývají k většímu úsilí o budování společné budoucnosti, píše papež v poselství kardinálu Myroslavu Lubačivskému.

Rok 1996 bude rokem 400. výročí brest-litevské unie a 350. výročí užhorodské unie. Na synodě v Brestu se běloruští a ukrajinští křesťané východního ritu připojili k Římu. Totéž učinili zakarpatští Rusové a Slováci na užhorodské unii 1646.

VÝZVA KE SMÍŘENÍ V BÝVALÉ JUGOSLÁVIÍ

Chorvatsko: Katoličtí biskupové vyzvali ke smíření národností v bývalé Jugoslávii. Vzájemné obviňování ze zločinů musí přestat, praví se v prohlášení uveřejněném 29. dubna v Záhřebu.

BOSNA - ZNIČENÍ KOSTELA

Sarajevo: V noci na neděli vyhodili Srbové do povětří katolický kostel a klášter v Banja Luce. Podle agenturních zpráv nebyl při výbuchu nikdo zraněn. Oba objekty se nacházejí ve čtvrti obývané především katolíky. Kostel a klášter byl přepaden patnácti maskovanými muži, kteří nejdříve vyhnali mnichy a pak vyhodili celý komplex včetně muzea a knihovny do povětří. Po útoku zemřel 80ti letý P. Alojz Atlija na následky infarktu.

ODMÍTNUTÍ ORDINACE ŽEN V LUTERSKÉ CÍRKVI

Lotyšsko: Evangelicko-luterská církev v Lotyšsku odmítá kněžské svěcení žen. Většina duchovních v této baltské zemi nechce žádné faráčky, zdůvodnil toto rozhodnutí arcibiskup Janis Vanags v Informační službě Světového luterského svazu. Přípuštění žen k ordinaci by bylo kromě toho překážkou ekumenických kontaktů s římsko-katolickou a pravoslavnou církví. Podle údajů arcibiskupa uvažuje také Estonsko o zrušení kněžské ordinace žen.

Dosud vysvěcené ženy mohou pracovat dál. Teologické studium bude nově upraveno pro studentky teologie. Podle Vanagse by mohly nanejvýš působit v obci jako „evangelistky“, nesmějí však křtít a slavit večeři Páně.

V lotyšské luterské církvi byla v roce 1957 vysvěcena první žena, bylo to však „ojedinělé rozhodnutí“

tehdejšího arcibiskupa Jarise Matulise, komentoval tuto skutečnost Vanags.

BISKUPSKÁ KONFERENCE

Rakousko: Předseda biskupské konference biskup Johann Weber (Graz) předložil na tiskové konferenci souhrn opatření, která mají obnovit „narušenou důvěru“ v církev po obviněních proti kardinálu Dr. Hansi Hermannu Groerovi. Kardinálovou záležitostí se bude zabývat pastorační komise Rakouské biskupské konference. Do podzimního zasedání předloží návrh konkrétních opatření, jak se má církev co nejlépe vypořádat se současnou situací.

Weber oznámil, že v příštím studijním roce provede arcibiskup Dr. Christoph Schönborn a salzburský generální vikář prelát Dr. Hans Paarhammer ve všech rakouských seminářích vizitaci. Jde o pravidelnou návštěvu seminářů tak, jak je v církvi obvyklá. Např. v Německu byly tyto vizitace právě skončeny.

Biskup Weber se vyjádřil k značnému poklesu počtu řeholních sester. Během deseti let se jejich počet snížil z 10.000 na 7000. Rada klášterů musela být uzavřena. „Pochopitelně pracují v nemocnicích i civilní sestry,“ řekl biskup. Kde však řeholnice končí, když musí být jejich dům uzavřen, „je to záležitost v každém případě smutná a vyvolává řadu otázek,“ dodal biskup.

50. VÝROČÍ ÚMRTÍ P. JACQUA BUNELA

Francie: Bosí karmelitáni vzpomenu 50. výročí úmrtí svého spoluobrata P. Jacqua Bunela, který zemřel v roce 1945. Byl zatčen gestapem za to, že ve škole, kterou vedl, ukrýval za války tři mladé Židy. Izraelská vláda ho vyznamenala řádem „Spravedlivý mezi národy“. V chrámu Stella Maris na hoře Karmel v Izraeli bude za něho 2. června sloužena mše. V Paříži bude premiéra filmu „Na shledanou, děti“, který je natočen podle Bunelova života.

ROZVOJ VLOŽEN DO RUKOU BISKUPŮ

Vatikán: Papež Jan Pavel II. vyzval občany Venezuely k boji proti korupci a demoralizaci. Při audienci udělené biskupům této země kritizoval především účinky hospodářské krize. Biskupové mají podporovat v rámci katolické sociální nauky všestranný rozvoj země.

BISKUPOVÉ ŽÁDAJÍ VYŠETŘENÍ TERORU V BOSNĚ

Bosna: Německá tisková konfe-

rence žádá vyšetření teroru proti civilnímu obyvatelstvu, především proti katolíkům v severní Bosně. V území kolem Banja Luky kontrolovaném Srby jsou zřejmě plánovitě ničeny kostely a kláštery. Biskupové žádají vyslání mezinárodní vyšetřovací komise.

450 LET OD

TRIDENTSKÉHO KONCILU

Někdy by mohl vzniknout dojem, že katolická církev se hroutí a lodička Petrova ztroskotá. Myslíme si, že se dnes musíme obávat poměru z dob renesance. Tehdy byli mnozí biskupové vším jiným než pastýři. Chodili na lov, sbírali umělecká díla, shromažďovali bohatství, nechceme-li už se zmiňovat o pokleslých mravech. S papeži to bylo skoro ještě horší. Kněží sotva sloužili mše, většina řeholníků nebyla v klášteřích dobrovolně, ale jejich rodiče je dobře zaopatřili. Nebylo tedy divu, že stále sílilo volání po reformě v hlavě i údech. Církevní smetiště bylo také půdou, na které Luther chtěl budovat svou reformu. V pravý čas však Pán dějin poslal velké světce: Ignác, Terezie, Filip Neri a Petr Canisius. Spolu s nimi požadovalo mnoho skutečných křesťanů církevní shromáždění, které konečně po dlouhém otálení bylo svoláno do italského Tridentu. Luther a jiní reformátoři navrhli teologické otázky, kterými se měl koncil zabývat. Ústřední otázkou bylo, jak ob stojí člověk před Bohem, jak dojde před Bohem ospravedlnění. Byly tu i další otázky: mše, zpověď, svátosti a otázka: co je vlastně církev. Luther ji nazval místem, kde se hlásá opravdové evangelium. Tak teologové sehráli na tridentském koncilu velmi významnou úlohu. Koncil trval ve svých různých fázích téměř 20 let. Avšak správné odpovědi na teologické otázky by reformě církve nepomohly, kdyby tu nebyli světci, kteří ducha koncilu proměňovali ve skutek. V jejich čele stojí Karel Boro-mejský, biskup z Milána a velmi horlivý duchovní pastýř. V něm se zrodila nová generace biskupů, kteří se snažili podle evangelia nejprve žít a pak je hlásat. V německy mluvící oblasti položili základy koncilové reformy Petr Canisius a Petr Faber.

Radio Vatikán - TISK ČBK

Neoznačené zprávy na této dvoustraně: TISK ČBK Praha, P. Miloslav Fiala, Daria Kalcovská, Lucie Moravcová.

Krize, která vyžaduje obět'

Žijeme v apokalyptické době. Západní civilizace prochází nyní krizí, která se liší od jakýchkoliv předchozích krizí v dějinách světa. Svět, jak jej dnes známe, skončí buď v sebezničení nebo v radikální změně a obrácení. Odmítnutí Boha rychle přivedlo tuto krizi - je to odmítnutí tak hluboké, že podle slov zesnulého Emmanuela kardinála Suharda z Paříže „absence Boha vytvarovala naši společnost ve všech jejích fázích.“

„V dnešní době Bůh chybí, je vyhnán a vykázan ze středu života. Společnost vykristalizovala ve vyhnání Boha a umírá na svou vlastní prázdnotu.“ Stala se poustí bez Boha. V tomto ovzduší kardinál Suhard poznamenal: „Všechny smysly se napájejí tímto rafinovaným jedem (bezbožností), nebezpečnějším o to, že nezabíjí své oběti, ale zanechává je nevědomými o škodě, kterou jim způsobí.“

Ponořen v této atmosféře je celý moderní svět jako Augustin čekající na modlitby a oběti, které přitáhnou božskou milost a obnoví ho k životu prostřednictvím obrácení. Svět nutně potřebuje vykupující utrpení. Slovy kardinála Jeana Danielou: „Musíme vyškrábnout duše satanovi nejprve modlitbou, pokáním a obětí. To je klíčový zápas ... krvavější než jiná lidská bitva.“

Proč je tato křížová cesta naším nejlepším prostředkem vysvobození duší ze zlého? Jako odpověď na tento druh dotazování Padre Pio jednou poznamenal, že zvyk dotazování „Proč?“ zničil svět. Došla jednoduchá odpověď je: „Protože to tak říká Bůh.“ Musíme mu důvěřovat a přijímat jeho plán.

John F. Downs

SVOBODA BOŽÍCH DĚTÍ

Není jistotně v dějinách církve světec, který by podal o svobodě Božích dětí přesvědčivější svědectví, jako zakladatel jednoho z nejpodivnějších institutů - alespoň v jeho počátcích - jakého kdy katolicismus viděl: sv. Filip Neri, otec oratoria. V ulicích Říma kolem r. 1590 vidíme ho, tohoto zvláštního dobráka s plešatou lebkou, s hustým voussem, klátivé chůze, rozmáchlých gest a mluvícího a smějícího se s každým. Nic v něm není strojeného; alespoň to nelze o něm říci. Nic nemá tak rád, jako prohodit dobré slovo, lidový žert, ba sám se zesměšnit: on ví proč. Řeklo by se, že se rozhodl nebýt brán vážně. Ale právě tato pokora se dotýká duší a toto nenucené chování smíšené s půvabem... Jeho trvalé „veselí ducha“ je sdílné a jeho nálada, která ho nikdy neopouští, jako by nám dávala potkat se s ním a ironií, mravní radou a žertováním, co existuje tam, kde vybuchuje v radost křesťanova svoboda.

Avšak zároveň tato svoboda tak zvláštní a překvapující v mnoha směrech, člověk úžasné čistoty duše, je velice velkým mystikem, kterého nebe plní viditelnými milostmi a charismaty. Vypravuje se, že sám Kristus ho označil svou pečeti v tajuplném tváři v tvář, o kterém Filip nikdy nemluví a které přesto bylo něco, co ovlivnilo jeho život; říká se, že v tom okamžiku jeho tělesné srdce se stalo příliš malým, aby obsáhlo nesmírnost jeho nadpřirozené lásky, která ho nadouvala víc a víc, až se pokrivila jeho žebra, dávající místo rozšířenému orgánu. Když se modlí, řekli bychom, že nenáleží už zemi, že už se vznese do nebe, ke kterému vztahuje své hubené, průsvitné ruce. U lůžka nemocných - místa, které má tak rád - je zřejmé, že Bůh si jím slouží k zázračným uzdrave-

ním... Kajícníci, kteří poklekají k jeho zpovědnici, tak jako později kajícníci faráře z Arsu, nepotřebují vysvětlovat své hříchy; světec čte v jejich srdci lépe než oni sami... Takový byl tento Filip, jehož narození Florencie viděla r. 1515 v rodině drobného obchodníka. Tento ubožák kolem svých osmnácti let, místo aby se šel učit tajem obchodování k jednomu ze svých strýců, zapojil se naráz do služeb Kristových. Po léta žije z ruky do úst, spí v kostelích nebo v předstínaných, nosí svůj chléb v kapuci svého pláště. Byl jedním z laických apoštolů, svědkem, dosti drsným svědkem Slova, jakého si dnes těžko představíme, ale jakých bylo tehdy mnoho. Ve všech čtvrtích, i v těch s nejhorší pověstí, kázal pod širým nebem mimořádným posluchačům; dosahoval překvapujících obrácení. Často ho bylo vidat v katakombách v modlitbě před hrobem nějakého mučedníka a pravidelně odcházet na pouť k „sedmi kostelům“, nejslavnějším a svatým bazilikám města. Bratrstvo charity, které mělo své členy ve všech společenských třídách, nemělo obětavějšího, bližnímu oddanějšího služebníka, než tohoto bizarního laika, jemuž ústa přetékala Bohem... Později souhlasil stát se knězem, i když se zdá, že neprodělal zcela teologická studia. Avšak Duch Boží nepotřebuje absolutně teologii ani teology, když má vanout, a byl to opravdu tento Duch, který mluvil jeho ústy.

Modlitba: Bože, ty v každé době přivádíš své věrné služebníky ke slávě svatosti. Uděl milostivě, aby Duch svatý, který zapálil srdce svatého Filipa, roznítil i v nás oheň lásky. Skrze Krista, našeho Pána.

Daniel-Rops (Henri Petiot)
Čtení ke svátku sv. Filipa Neriho
ve francouzském breviáři.

BISKUPSKÁ KONFERENCE ČESKÉ REPUBLIKY A ŘÁD DOMINIKÁNŮ V ČESKÉ REPUBLICE

pořádají

27. a 28. května v Jablonném v Podještědí

NÁRODNÍ POUŤ

K HROBU SVATÉ PANÍ ZDISLAVY Z LEMBERKA

27. května 1995

zahájení pouti

9.00 mše svatá

- hlavní celebrant: postulátor kanonizace P. ThDr.

Inocenc Venchi OP z Říma, kázání: P. Jindřich

Gajzler OP, strážce hrobu sv. Paní Zdislavy

11.00 mše svatá kněží litoměřické diecéze

hlavní celebrant P. Jiří Hladík, turnovský děkan

14.00 koncelebrovaná mše svatá otců dominikánů pro poutníky a přátele dominikánské rodiny

- celebruje P. Ambrož Svatoš OP - vicepostulátor

a promotor kanonizace, kázání P. Dominik Duka OP

- provinciál

28. května 1995

pouť litoměřické diecéze

8.00 pontifikální mše svatá

celebruje Mons. Josef Koukl, biskup litoměřický

národní pouť

10.00 pontifikální mše svatá

celebruje papežský legát spolu s papežským nunciem
a našimi arcibiskupy a biskupy

PANÍ ZDISLAVA—MATKA NAŠICH RODIN

Narozená na Českomoravské vysočině v Křižanově žila ve zbožné rodině: Spasitele poznávala nejdříve od svých rodičů. Kdyby jí nebyla dána milost křesťanské výchovy, stala by se světicí? Anebo by víc dbala o svou krásu, ženicha a dvorní život?

Když se v 16 letech vdala za rytíře Havla, důvěrníka krále Václava, šla s ním na jeho hrad Lemberk a měla s ním čtyři děti. O rodinu se starala velmi pečlivě a vzorně, ale dovedla zapomenout na únavu z této starosti a všimla si i těch, kteří byli nemocní, staří, kteří ničeho neměli. Společně s bílými bratry sv. Dominika zakládá útluky pro nemocné a staré, sama je léčí a uzdravuje. Brzy se o ní mluví jako o požehnání pro celý kraj. Přicházejí k ní ze všech stran, protože věří, že ona pomůže. Zнала léčivé byliny a umění, jak jich užívat, dopisovala si o tom se sv. Albertem. To by však nesta-

čilo, protože příroda léčí, ale Bůh uzdravuje. Na její modlitby Bůh uzdravil mnoho beznadějně nemocných, ba vzkřísil i mrtvé. (Nebyla jenom nějaká bylinkářka a lidová léčitelka, jak ji líčí film natočený podle románu „V erbu lvice“. Tento film poskytuje základní informaci, že žila, ale není z něj vidět celá skutečnost, včetně zásahů nadpřirozena.) Proto se hned po její smrti šíří její úcta, na jejím hrobě bylo uzdraveno zázračně mnoho nemocných. I sv. Anežka a jiné svěťice působily jako zázračné uzdravitelky: to nejpůvodnější, čím paní Zdislava jasně vyniká dodnes, je to, že svým životem ukázala, že svatosti může dosáhnout každý člověk, i žena, která se stará o rodinu. Bůh volá ke svatosti všechny - tam, kde je postavil. Byla tedy vzorná matka a manželka. A přítom svěťice. To je její velké světlo pro dnešní svět, kdy je rodina v krizi. Vždyť mnozí dnešní rodiče vybaví děti pro

život jenom hmotně, duchovně jsou však prázdní. Když rodina upadá, chybí v ní věrnost a láska k životu, pak upadá celý národ a stát - a trpí tím celé lidstvo. (V r. 1994 bylo v našem národě skoro každé druhé manželství rozvedeno a násilně ukončeno na 56 tisíc počatých životů!!!)

Dnešním rodinám chybí většinou to nejdůležitější (to „jedno potřebné“): není v nich místo pro Krista. I to nejintimnější místo je obsazeno vládcem tohoto světa, který tam má nastrčeno své tykadlo v podobě televizní antény. Pak děti nemohou být dobře připraveny k životu. Denně se však objevují nová a nová svědectví o záchraně rozvrácených rodin, „vymodlené“ jejich babičkami a dědečky na přímmluvu paní Zdislavy...

Dr. Tomáš Bahounek OP

ZPRÁVY Z POUTNÍCH MÍST

Medžugorje 15. 5. 1995

Pochválen buď Ježíši!

— Prožili jsme v těchto dnech velikou radost: Přivítali jsme afrického kardinála Mons. Wamalu (Uganda) a francouzského biskupa Mons. Lagrange (Gap), který byl velice rád, že ho sem pozvali poutníci z jeho města. To mi připomíná jedno papežovo prohlášení o Medžugorje Mons. Patrikovi Flores z Texasu v r. 1989: „Nechte tam lid jít! Někdy lid následuje biskupy a někdy jsou to biskupové, kteří následují lid!“

— Prof. Joyeux byl začátkem května v Medžugorje a hovořil poutníkům o svých lékařských testech, uskutečněných v letech 1984-1985 na vizionářích v extázi (Vicka, Marija, Ivan...) Doufá, že bude moci pokračovat ve svých výzkumech s aparátů ještě výkonnějšími... Vicka není proti tomu, ale řekla: „Uvidím, co mi řekne Gospa, ona musí rozhodnout!“ (Pozn. překl.: Připomíná mi to případ Marty Robinové, která odkázala lékařce na svého „duchovního otce nebo biskupa nebo papeže: rozhodnou-li, řeknu okamžitě i já ano“.

K vyšetřením tehdy nedošlo a její první životopisec P. Peyret krásně poznamenává: „Ani rentgen, ani kli-

nické vyšetřování nemohou ozřejmit tajemství lásky“. Testů plánovaných na rok 1981 se už Marta Robinová nedožila.)

Je pravda, že tyto výzkumy jsou jedinečnou stránkou nejen v dějinách lékařství, ale i lidstva. I Církev je pozorná k těmto přínosům lékařské vědy. Prof. Joyeux se mi svěřil: „Na různých případech jsem mohl snadno poznat, že se jednalo o podvod. Na jiných — jako ty medžugorské — zkoušky ukazují, že ta osoba žije autentickou zkušeností.“

— Marija pobyla 10 dní v Mexiku, aby tam dala zaznít poselstvím. — Ivan a Laureen čekají v září své první dítě.

Práce v našem kostele ještě pokračují; jen aby byly hotovy, než přijede Sv. otec!

— Naši drazí františkáni truchlí nad novým dílem nenávisť: Jejich klášter v Banja Luce byl zničen Srby v represáliích. Hrozilo jim upálení zaživa v jejich klášteře, unikli zázrakem a našli útulek u Mons. Komarici, jemuž však už několikrát Srbové vyhrožovali smrtí. Modleme se, aby každý člověk miloval především Boha, jinak „nebudete moci milovat ani bližního, ani toho, koho teď nenávidíte“, říká nám Gospa.

— Začátkem března prožil biskup v Civitavecchia vzrušující událost. U sebe uchovával tu proslulou sochu z Medžugorje, která předtím plakala krvavé slzy. Jak ji v přítomnosti čtyř svědků, mezi nimiž byla i jeho sestra, držel v rukou, socha znovu prolévala krvavé slzy! Vydal prohlášení pro tisk, protože v tom viděl důležité Mariino znamení, určené všem. Tato socha není jako ta známá z Tihaljiny, ale jde o sériovou sošku z bílé sádky, jako je ta u „Modrého kříže“ pod Podbrdem.

— Sv. otec oslaví (18. května) 75. narozeniny. Jakou útěchou bude pro něho, dozví-li se, že všude na světě medžugorské modlitební skupiny ten den za něho obětují mši sv. nebo hodinu modlitby... V r. 1981 Gospa upozornila Mirjanu, že jisté osoby, i v Římě, se ho snažily zničit, víc ještě morálně než fyzicky. Panna Maria prosila vidoucí o modlitbu. Je jasné, že Panně Marii na Janu Pavlovi II. velmi záleží, aby vedl její děti v těchto mimořádných časech, které prožíváme.

ANO, drahá Gospo, našimi modlitbami spojenými s Tvými společně přemůžeme satana a Tvoje Srdce zvítězí!

Sr. Emanuela

Nám se však zdá, že je v souladu s duchovními tendencemi dnešní doby - která se zabývá téměř výhradně kristologií⁷⁰ - aby se v každém projevu úcty k Panně Marii zdůrazňoval kristologický význam a aby vynikla souvislost s Božím plánem, který „stanovil počátek existence této Panny... zároveň s vtělením Boží moudrosti“⁷¹. To jistě přispěje k tomu, že úcta k Matce Ježíšově dostane pevnější základ a stane se účinným prostředkem, který umožní dojít „k jednotě ve víře i v poznání Božího Syna, k tomu, že budeme zralí muži a že se tak uskuteční Kristova plnost“ (Ef 4,13); na druhé straně to velmi přispěje k prohloubení úcty ke Kristu, poněvadž podle trvalého přesvědčení církve - jak to bylo závazně připomenuto na druhém vatikánském koncilu⁷² - „patří Pánu, co se přináší darem služebnici; tak slou-

ží ke cti Synu, co se obětuje Matce; (...) tak přechází na Krále pocta, která se prokazuje ve službě Královně“⁷³.

26. K této připomínce o kristologické povaze mariánské úcty považujeme za užitečné připojit jiné upozornění: aby se v mariánském kultu dal patřičný důraz na jednu ze základních složek víry, totiž na osobu a činnost Ducha svatého. Teologie i liturgie ukázaly, že posvěcující činnost Ducha svatého v nazaretské Panně patří k vrcholným okamžikům v dějinách spásy. Tak na příklad svatí Otcové a církevní spisovatelé připisovali činnosti Ducha svatého Mariinu svatost od samého počátku; říkají, že byla Duchem „jakoby ztvárněna a přetvořena v nové stvoření“⁷⁴.

♦ ♦ ♦

Poznámky:

⁷⁰ Viz Pavel VI., Proslov dne 24. dubna 1970 v chrámě P. Marie „Nostra Signora di Bonaria“ v Cagliari: AAS 62 (1970), str. 300.

⁷¹ Pius IX., Apošt. list „*Ineffabilis Deus*“: *Pij IX Pontificis Maximi Acta*, I, 1, Romae 1854, str. 599; viz též V. Sardi, *La solenne definizione del dogma dell'Immacolato concepimento di Maria Santissima. Atti e documenti...*, Roma, 1904-1905, sv. II., str. 302.

⁷² Viz II. vatikánský koncil, Dogmatická konstituce o církvi *Lumen Gentium*, č. 66: AAS 57 (1965), str. 65.

⁷³ Sv. Hildefons, *De virginitate perpetua sanctae Mariae*, kap. XII: PL 96, 108.

⁷⁴ II. vatikánský koncil, Dogmatická konstituce o církvi *Lumen Gentium*, č. 56: AAS 57 (1965), str. 60 a autoři, uvedení v poznámce 176.

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské. S církevním schválením vydává a tiskne Matice cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Matice cyrilometodějská s.r.o. Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 00 Olomouc; telefon a fax 068/52 228 03. Registrační značka OL 51. Podávání novinových zásilek povoleno Oblastní správou pošt v Ostravě č.j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. Objednávky vyřizuje administrace týdeníku. Administrace pro Slovenskou republiku: Agentúra Lux, Distribúcia tlače, Zvonová 21, 969 01 Banská Štiavnica; podávanie novinových zásielok povolené SP, š. p. ZsRP Bratislava, č.j. 3228-OPP zo dňa 27. 12. 1994.

Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.) se podřizujeme konečnému úsudku církve.